

மழலை என் செல்வம்

★ அறநெறிக் கதைகள்

★ புதிர்க் கதைகள்

★ நகைச்சுவைக் கதைகள்

★ அறிவுரைகள்

புதிர்ப் போட்டி பரிசு 150/- — 300/-
அதிஸ்டப் போட்டி பரிசு 1500/-

நங்கையருட, நம்பியரும் நடநாகாக
ங்க அணிகலன்களை வாங்குவதற்கு
புருமையான நகைமாளிகை. ஒரு
முறை விஜயம் செய்து உண்மையை
அறியுங்கள்.

ஸ்டார் ஜுவல்லர்ஸ்
90, செட்டியார் தெரு
கொழும்பு II,
தொலை பேசி 29727

மருதானையில் விதம் விதமான டிசைன்களில்
தங்க ஆபரணங்கள் செய்திட, வாங்கிட,
நகைகளில் சகலவிதமான இரத்தினக்கற்களும்
பதித்திட அருமையான நகைமாளிகை,

S. H. கோல்ட் ஹவுஸ்
நம் 453, இரண்டாவது
டிவிஷன் மருதானை
தொலை பேசி:- 699502

எழுதுங்கள் நாம் உற்சாகப் படுத்துவோம்

வாசித்தல் அறிவை வளர்க்கும். ஆனால்
எழுதினால் மட்டுமே கூடுதலாகச் சிந்திக்கவும்,
உங்கள் அறிவு ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்த
முடியும். எனவே நீங்கள் எழுத முயலுங்கள்.
நாங்கள் உங்களை ஊக்குவிப்போம். உங்கள் ஆக்க
ங்களைப் பிரசுரித்து உங்களை உற்சாகப்படுத்துவது
மட்டும் அல்லாது, சிறந்த ஆக்கங்களுக்குச் சன்மா
னமும் கொடுப்போம்.

நீங்கள் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள்,
துணுக்குகள் போன்ற எவையேனும் எழுதலாம்,
ஆனால், அவை ஏதோ ஒரு விதத்தில் படிப்
பார்க்கு ஒரு செய்தியைக் கூறக் கூடியதாக
இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு அவசியமான
அறிவுரைகள், மக்களை நற்பிரசைகள் ஆக்கக்கூடிய
பழக்க வழக்கங்கள், நாகரீக மோகத்தால் உண்
டாகும் தீமைகள், போன்றவற்றை அடிப்படையாக
வந்து உங்கள் ஆக்கங்களை உண்டாக்கலாம்.

(இந்த இதழில் நாம் சில பழமொழிகள், சிந்தனை
கள், வெண்பாக்கள் பிரசுரித்துள்ளோம். அவற்
றைப்பற்றியும், எழுதலாம்.)

உங்கள் ஆக்கங்கள் எந்த ஒரு தனி நபரை
யோ, சமூகத்தையோ சமயத்தையோ தாக்கவோ
புண்படுத்தவோ கூடாது.

உங்களிடம் ஒரு நல்ல விசயம் இருந்து,
உங்கள் கற்பனையை உட் செலுத்தி அதை முழு
வடிவமான ஆக்கமாக அமைக்கும் ஆற்றல் உங்க
ளுக்குப் குறைவாக இருப்பதாக நீங்கள் அபிப்பிரா
யப்பட்டால் உங்கள் நண்பர், ஆசிரியர் போன்
றோரிடம் உதவி பெறுங்கள். மேலும் உதவி
தேவைப்பட்டால் எம்மை அணுகுங்கள்.
எங்கள் துணை ஆசிரியர் உங்களுக்கு உதவுவார்,
ஆசிரியர்

JOHNSON TRADES AND INDUSTRIES

Printers, Publishers, Stationers and Manufacturers of
All Kind of Books.

82/3 Wolfendhal Street,
Colombo 13.

Telephone:- 433175

பிறப்பினால் எவற்கும் பெருமை வராதுப்பா
சிறப்பு வேண்டுமெனில் செய்கை வேண்டுமப்பா

—பாரதியார்—

மழலை 1	வார்த்தை 1	ஆசிரியர் ச. ஏகாம்பரநாதன்	கௌரவ ஆசிரியர் திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்
-----------	---------------	-----------------------------	---

பிரார்த்தனை

ஓம் தத்சத் ஸ்ரீ நாராயண து
புருஷோத்தம குரு து
சித்த புத்த து ஸ்கந்த விநாயக
சவிதா பாகவ து..... (2)
பிரஹ்ம மஜ்ட து யஹாவ் சக்தி து
ஏசு பிதா ப்ரபு து
ருத்ர விஷ்ணு து ராம கிருஷ்ண து
றஹிம் தால து..... (2)
வாசுதேவ கோ விஸ்வ ரூப து
சித்தானந்த ஹரி து
அத்விதீய து அகால நிர்ஶ்பய
ஆத்ம லிங்க சிவ து..... (3)

சமர்ப்பணம்

தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் நல்லை ஆதீன
சுவாமிகளிடத்தும் இன்னும் சில மகான்கள்,
கல்விமான்களிடம் ஆசிகள் பெற முடியாது
போயிற்று அவர்களது ஆசிகளையும் வேண்டி

குடும்பத்தில் மூத்தவனான என்னை
எனது நான்காவது வயதில் தந்தை அகால
மரணம் அடைந்தும் மடியில் இருத்திக் கதைகள்
சொல்லி நல்வழி நடாத்தி, நான் ஆளாக ஆவன
எல்லாம் செய்து வளர்த்த

என் அருமை அன்னை
சண்முகம் விஜயலட்சுமி
அவர்களை நினைத்து நன்றி கூறி

கண்கண்ட தெய்வமாம்
பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயிபாபா
அவர்களின் பொற்பாத கமலங்களுக்கு
இச் சஞ்சிகையை
காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்

(Handwritten signature)

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின்
தமிழ் அலுவல்கள் உதவிப் பணிப்பாளர்
திரு ஏ. எம். நனியா அவர்கள் வழங்கிய
ஆசிச் செய்தி

“மழலை என் செல்வம்” என்ற பெயரில் குழந்தைகளுக்கான சஞ்சிகை ஒன்றை திருவாளர் சண்முகம் ஏகாம்பரநாதன் அவர்கள் வெளிக்கொணர்வது விதந்துரைக் கத்தக்கதொரு முயற்சியாகும்.

“நன்னெறிச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டு தீய குணங்களில் வெறுப்பு ஏற்படச் செய்வதுடன், அன்பு, சத்தியம், தர்மம் அகிம்சை, நன்றி உணர்ச்சி பெரியோர்கள் இறை ஆகியோரில் பக்தி, பயம் போன்றவற்றை ஏற்படுத்த முடிவு செய்தேன்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவது இச்சஞ்சிகையை வெளியிடத் தீர்மானித்த அவரின் நோக்கத்தை தெட்டத்தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

கல்வியுடன் நல்லொழுக்கமும் வளர வேண்டும். நல்லொழுக்கத்தைப் புகட்டாத கல்வியினால் எவ்வித பயனும் இல்லை. ஒழுக்கமற்றவன் கல்வியில் எம்மட்டு மேம்பட்டு நிற்பினும் அவனைச் சமூகம் மதிக்காது.

சிறுவர்கள் சிறுமியர்களிடையே கதைகேட்கும் பண்பு சில பருவங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுவது இயற்கை. இக்காலங்களில் கேள்விகள், கதைகளை அடிக்கடி கேட்டு தம் பெற்றோரையும் சகோதர, சகோதரிகளையும் குழந்தைகள் தொந்தரவு செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். கள்ளங்கபடமற்ற சிறுபிள்ளைகளின் மனதில் கல்வியை, நீதியை, ஒழுக்கத்தை, தர்மத்தையெல்லாம் விதைத்து விட வேண்டியது பெரியவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமையாக இருக்கிறது. நல்ல விதைகள் தான் சிறந்த விளைச்சலைத் தரும். நல்ல அறிவுகளைக் குழந்தைகள் பெறுகின்ற போதுதான் அவர்ளினால் எதிர்காலத்தில் வீடும் நாடும் நன்மையடையும். இதனாற்றான் போலும் தமிழிலும், புராண இதிகாசக்கதைகள் பஞ்சதந்திரக்கதைகள், ஈசாப் கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள் போன்றவையெல்லாம் காலா காலம் தோன்றி மாணவர்களுக்கு நல்லுபதேசம் புரிந்து வந்திருக்கின்றன.

நீதியையோ, ஒழுக்கத்தையோ நேரடியாகச் சொல்வதைவிட கதைகளாகக் கூறுவதன் மூலமே சிறந்த கருத்துக்களையும், தத்துவங்களையும் பிஞ்சு மனங்களில் ஆழப்படுத்த முடியும். அதனால் ஏற்படுகின்ற தாக்கம் சமூகத்தின் எதிர்காலத்துக்கு மிகவும் நன்மைகள் விளைக்கும்.

அறிஞர்கள், சமயக்குரவர்கள் தீர்க்கதரிசிகள் போன்றோரெல்லாம் தமது கருத்துக்களை கதைகள் வடிவில்தான் கூற விழைந்திருக்கிறார்கள்.

அந்த வகையில் இந்தச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் சண்முகம் ஏகாம்பரநாதனின் முயற்சியை நான் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன். இன, மத சாதி, வேறுபாடுகளற்ற வகையில் அப்பழுக்கற்ற, அறவழி நின்றொழுக்கும் குழந்தைகள் சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப அவர் எடுக்கின்ற இம்முயற்சியை எவ்வளவுதான் பாராட்டினும் தகும். இவங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் இம்முயற்சியின் பெறுமதி மிகவும் அதிகமானதாகும்.

திரு. ஏ. எம். நனியா

ஆலயமணி ஆசிரியரும் 'வாழ்க்கை' இதழின் சிறப்பாசிரியருமான
புலவர் ஈழத்துச் சிவானந்தன் அவர்கள்
மழலை என் செல்வத்திற்குத் தந்த
ஆசியுரை

“மயக்குறு மக்கள் இல்லோர்க்கு பயன்குறை” என்றான் ஒரு புறநானூற்றுப் புலவன். மழலைச் சொல் கோளாதார் யாழினிது குழலினிது என்று மாறாட்டம் போடுவர் என்றான் திருவள்ளுவன். புதல்வரைப் பெறுதல் தவம்; அவர்களைப் பேணி வளர்த்தல் கடுந்தவம். பெற்றால்தான் பிள்ளை என்பதில்லை, வளர்த்தலும் பிள்ளைச் செல்வத்தின் சேமிப்பே. இச்சேமிப்பே சமுதாய தேசிய தேட்டங்களுக்கு வார்ப்பு நிதியாகும்.

மழலைகளை வளர்ப்பதில் வார்ப்பு அவசியமானது. வார்த்தெடுக்கும் வழிமுறைகளில் வார்த்தைக்கு முதலிடமுண்டு. சொல்வழி கேட்டால் செல்லும் வழி வெளிச்சமாகும். சொறால் உடலை வளர்த்து, சொல்லால் உள்ளத்தை வளர்த்து மழலைகளை மனிதராக்க வேண்டும். இது ஒரு கலை. இக்கலையின் விளக்கம் வீடுகள் தோறும் பிரகாசிக்க வேண்டும்.

“மழலை என் செல்வம்” என்னும் சிறுவர் இதழ் சொல்லால் பிள்ளைகளை வார்த்தெடுக்கும் பணிக்கு வருகிறது. இதன் வளர்ச்சி குழந்தைகளின் வளர்ச்சியுமாகும். இவ்விதழாசிரியர் சண்முகம் ஏகாம்பரநாதன் அவர்கள், ஒரு தவத்தை மேற்கொண்டுள்ளார். தவமும் தவமுடையார்க்கே ஆகும். தவமுடைய ஏகாம்பரநாதனார் ஏடு நடாத்தி மழலைகளுக்கு நல்வழி நடத்தை பழக்க விரும்பியுள்ளார். இவர் விருப்பம் வேரோடிகளை பரப்பி பூத்துக் காய்த்து கனிய வாழ்த்துகின்றேன்.

இது ஒரு வேள்வி. தமிழ் ஆகுதி செய்ய வேண்டிய பெரியவேலை. தரமான பிள்ளை வார்ப்புக்கு தமிழ் உலகம் கை கொடுக்க வேண்டிய காரியம். நம்மிடையே சிறு கதை இலக்கியம் வளர்ந்த அளவுக்கு, சிறுவர் இலக்கியம் வளரவில்லை. அது கற்கண்டுக் கடின மென்றால்; இது கல்லுக்கடினமாகும். கல்லைக் கனி செய்யும் மழலை மொழி கைவராத குறையோ அல்லது கனியாக்கும் கலைஞர்களுக்கு களம் இல்லாத குறையோ தெரியவில்லை. கலைத்துவம் கூர்மை கொண்டிருக்கும் இக் காலத்தில் களம் இல்லாமையே காரணம் என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது.

ஈழத்தில் தொடங்கிய சிறுவர் இதழ்கள் சிலகாலம் வாழ்ந்து, போதிய போசாக்கு இன்மையால் “போலியோ” கண்டு போயும் விட்டன. தென்னகத்திலிருந்து வெளிவந்த இதழ்களுக்கும் இதேகதி ஏற்பட்டது. சில குழவிகளுக்காய் எழுந்து கிழவிகளுக்காய் நடக்கின்றன.

ஆசிரியர் ஏகாம்பரநாதன் குழவிகளுக்காய் ஆரம்பிக்கும் “மழலை என் செல்வம்” அந்நெறியால் ஆன்ற தமிழ் நெறியால் பிள்ளைச் செல்வங்களுக்கு வேண்டியதைப் படைத்து பயன்கண்டு மகிழ்வாராக.

இப்பணிக்கு இறைவன் தோன்றாத துணையாய் புறம் புறம் திரிவானாக -

வணக்கம்

ஓம் ஸ்ரீ சாயிராம்

ஆசிரியர் வெளியீட்டாளர் உரை

வணக்கம். இறை அருள் மலிக,

அரை நூற்றாண்டு காலமாக எனது மனதில் அடங்கியிருந்த ஆசையின் பயனாக உருவாகிய “மழலை என் செல்வம்” என்னும் இச் சஞ்சிகையை உங்கள் அன்புக்கரங்களில் தவழச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இச் சஞ்சிகை உங்கள் பாசத்தைக் கவரும் என்பது திடமான நம்பிக்கை.

1940ம் ஆண்டின் இறுதிக் காலத்தில், அப்போது நடாத்தப்பட்டு வந்த S. S. C. பரீட்சைக்கு மாபெரும் காப்பியங்களான மகாபாரதம், நளவென்பா போன்றவற்றின் சிறு பகுதிகளான “கிருஷ்ணன் தூது”, சுயம்வரகாண்டம் என்பனவற்றையும், திருவாசகம், திருப்புகழ் புராணங்கள் போன்றவற்றையும் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகக் கற்க வேண்டி வந்தது. ஆனால் இவற்றைக் கற்றபோது தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும், தமிழ்ப் புலவர்கள் மீதும் ஒருவித பற்றும் பெருமையும் ஏற்பட்டது. பற்றுக் காரணமாக மேன்மேலும் படிக்க வேண்டும் என்றும், பெருமை காரணமாக அவற்றின் சிறப்பை மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் என் மனதில் அவா ஏற்பட்டது. “சுவைத்தேன்” என்ற பெயரில் ஒரு மாத சஞ்சிகை வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பினேன். ஆனால் படிப்பு, பின் உத்தியோகம், பின் குடும்பம் என்று வாழ்க்கை போனதால் எனது எண்ணம் செயலுருவம் பெறவில்லை. 1985ம் ஆண்டளவில் தொழிலில் ஓய்வும் குடும்ப பாரத்தில் பெருமளவு குறைவும் ஏற்படவே, மீண்டும் சஞ்சிகை வெளியிடுவது பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன், ஆனால் அதில் ஒரு சிறு மாற்றம். சிறுவர்களிடையே தீய பழக்கங்கள் அதிகரித்து வருவதும் நாகரீகம் என்ற போர்வையில் பண்பு, பழக்க வழக்கங்கள் ஒழுகப்படாது இருப்பதும் என்னை சிந்திக்கச் செய்தன.

சிறுவர்களின் இப்படியான பழக்க வழக்கத்திற்கு கோபம், அகங்காரம், வெறுப்பு எரிச்சல், போட்டி பொறாமை, அவா, பொய், புகழ் தேடல், நாகரீகம் என்பதைத் தவறாக அர்த்தப்படுத்தல் போன்ற சில தன்மைகளே காரணம் என்று நினைத்து, இதற்கெல்லாம் பெற்றோர், மூத்தோர் சிறுவர்களை வழி நடத்தாததே காரணம் என்று என் அளவில் முடிவுக்கும் வந்தேன். இவற்றில் உள்ள நன்மை தீமைகளைச் சிறு கதைகள், கவிதைகள் கட்டுரைகள், நிகழ்ச்சிகளை நாட்டுக் கதைகள், சமயக்கதைகள் உண்மை நிகழ்ச்சிகள் மூலம், எடுத்துச் சுவையாகவும், சிறிது சிறிதாகவும் சிறுவர் மனதில் வேருன்றிச் செய்தால் நிச்சயம் பலன் உண்டாகும் என்று முற்றாக நம்புகிறேன். எனவே இலக்கியச் சஞ்சிகை வெளியிடுவதை நிற்பாட்டி இப்போதைக்குச் சிறுவர்களுக்கு ஒரு நன்னெறிச் சஞ்சிகை வெளியிட்டு, மேற்படி தீய குணங்களில் வெறுப்பு ஏற்படச் செய்வதுடன், அன்பு, சத்தியம், தர்மம், அகிம்சை, நன்றி உணர்ச்சி, பெரியோர்கள் இறை ஆகியோரில் பக்தி, பயம் போன்றவற்றை ஏற்படுத்த முயல் முடிவு செய்தேன்.

1990ம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டிற்குச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கு பல புண்ணிய தலங்களையும், காஞ்சிப் பெரியார், பகவான் ஸ்ரீ சத்தியசாயிபாபா போன்ற பெரும் மகான்களைச் சில தினங்கள் தரிசிக்கவும், அவர்கள் ஆசிகளைப் பெறவும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. இவை எனது மனதில் கடவுள் பக்தியையும் உண்டு பண்ணின. இத்துடன் அங்கு ஈழநாடு வாரமலர் முன் நாள் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான திருவாளர் சசிபாரதி ச. சபாரத்தினம் அவர்களுடன் மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக அவருடன் தங்கி சஞ்சிகை சம்பந்தமான அறிவு, அறிவுரைகள், முதலியனவையும், அவர் தன் கண்கள் எனப்பாதுகாத்து வரும் பழைய சஞ்சிகைகள், ஏடுகள், நூல்கள் ஆகியனவற்றைப் படிக்கவும் விளக்கம் பெறவும், எனக்கு விருப்பமான ஆக்கங்களை என்னுடன் எடுத்து வரவும் முடிந்தது. அத்துடன் திரு. சசிபாரதி அவர்கள் தனது இந்திய ஈழத்து எழுத்தாள நண்பர்களை அறிமுகப் படுத்தி அவர்களுடன் கலந்துரையாடி அறிவை வளர்க்கவும் வசதி செய்தார். அப்படி அவர் அறிமுகப்படுத்திய திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம் என்பவர் இச் சஞ்சிகையின் கௌரவ ஆசிரியராக இருந்து என்னை வழி நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார். திரு. சசிபாரதி சபாரத்தினத்திற்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். அவருக்கு எனது உண்மையான நன்றிகள்.

இச் சஞ்சிகையில் இடம் பெறப்போவதும், எமது நோக்கமும் உங்களுக்கு இது வரை தெரிந்திருக்கும். அரசியல், நாகரீகம், தையல், சமையல் போன்ற கலைகள், மர்மக் கட்டுக்கதைகள் இடம் பெறமாட்டா, சினிமாவைப் பொறுத்த வரையில் சினிமாப் படத்தில் உள்ள கதையை, அல்லது அதில் ஒரு நிகழ்ச்சியை. அல்லது அதில் ஒரு பாடலை, அல்லது அதன் ஒரு அடியை “என் செல்வங்களுக்கு” நன்மை பயக்குமானால் விமர்சிப்போம்.

எமது சஞ்சிகை சமய வளர்ச்சியையோ, கல்வி அறிவு போதிப்பதிலோ ஈடுபடாது நாம் எல்லாச் சமயத்தையும் போற்றி, அவை கூறும் நல்லறிவை, மனி மொழிகளை என் செல்வங்களுக்கு சுவையாக விளக்கிக்கூறுவோம்.

சண்முகம் ஏகாம்பரநாதன்

பெருமதிப்பிற்குரிய பெற்றோர்களே, பெரியார்களே.

பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபாவின் பெரும் கருணையையும் ஆசிகளையும் வேண்டி “மழலை என் செல்வம்” என்னும் இச் சஞ்சிகையை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இச் சஞ்சிகை மூலம் சிறுவர்களுக்கு நல்லொழுக்கம், அறம், நீதி, அறிவு வளர்ச்சி, இறை வணக்கம் போன்றவற்றைச் சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகளால் கூற விழைகின்றோம்.

அண்மைக் காலத்தில் இறை வணக்கம் குறைந்து விட்டதாகவும், ஆசிரியர், பெரியோர்களைச் சிறுவர் மதிப்பதில்லை என்றும் பொதுவாகப் பேசப் படுகிறது. பெற்றோரைக் கூட மதிப்பது பெருமளவில் குறைந்து வருவதாகவும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இவற்றை விடத் திருட்டு, கொள்ளை, கொலை போதைப் பொருள் உட்கொள்ளுதல், போன்றவை மிகப் பொதுவாக நடைபெற்றும் வருகிறது. சிறு வயதிலேயே நல்லொழுக்கம், அறம், நீதி போன்றவற்றைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்காமையே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்றால் மிகையாகாது.

“தொட்டிலில் பழக்கம் ஈடுகாடு மட்டும்” The child is the father of the man என்றும் கூறுவர். சிறு பிள்ளைகளாக இருக்கும் போது நாம் தெரிந்து கொண்டவை பழக்கிக் கொண்டவையே எமது வாழ்க்கை. பிள்ளைகளின் சிறு பிராயத்திலேயே அவர்களின் பிஞ்சு மனதில் நல்லது எது, தீயது எது, நீதி எது, அநீதி எது, செய்ய வேண்டியது எது செய்யக்கூடாது எது போன்றவற்றையும் இறைவணக்கம், இறைபயம் என்பவற்றையும் அவர்களுக்கு ஊட்டினால், அவர்கள் நல்லவர்களாக வளர்வார்கள். நற் பிரசைகளாக வாழ்வார்கள், இதில் மாறுபட்ட கருத்திற்கு இடமே இருக்க முடியாது.

எல்லாப் பெற்றோர்களும் தங்கள் பிள்ளைகள் நன்றாக வளரவேண்டும், நல்லவர்கள் என்று பெயர் பெற்றுப் புகழோடு வாழவேண்டும் என்றே விரும்புகின்றனர். ஆனால் அப்போதும் இப்போதும் பிள்ளைகளுக்கு உவமைகள், உதாரணங்களைக் கதைகளாகக் கூறி அவர்கள் மனதை வழிப்படுத்த முடியாது இருந்தே வந்துள்ளது. ஆனால் இந்தக் குறையை எமது தாத்தாக்கள், பாட்டிகள் முன் நிவர்த்தி செய்தனர். அவர்கள் வாழையடி வாழையாக வந்து கொண்டிருக்கும் நாடோடிக் கதைகளையும், நீதிக்கதைகள் சமய சார்பான இதிகாசங்கள், புராணங்கள் போன்றவற்றில் உள்ள கதைகள் போன்றவற்றை எமக்குச் சுவைப்படக் கூறி நல்லொழுக்கத்தையும் இறை வணக்கம், இறைபயம் அன்பு தர்மம் போன்றவற்றையும் எமக்குக் கற்பித்து எம்மைக் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழச் செய்தனர். ஆனால் துர்அதிஸ்ஸ்டமாக ஏறக்குறைய ஒரு தலைமுறையாக இவ்வழக்கம் இல்லாது போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. பாடசாலைகளில் கூட எம் குழந்தைகள் இவற்றைத் தற்காலத்தில் பெற முடியாதிருக்கிறது. இக்குறையை நீக்கவே இச்சஞ்சிகை முயல்கிறது, எமது சஞ்சிகை எல்லாச் சமயங்களிலும், எல்லா நாடுகளிலும் கூறப்பட்டுள்ள நீதிக்கதைகள், நன்னெறிக் கதைகள், தத்துவக் கதைகள் போன்றவற்றைத்தரும்.

எமது முயற்சி நாட்டிற்கு நன்மை தரும் என்பது எமது திடமான நம்பிக்கை. இதை நீங்கள் வரவேற்பீர்கள் என்றும், நல் ஆதரவு தருவீர்கள் என்றும் எதிர் பார்க்கின்றோம்: எனது ஆசைக் கனவை நனவாக்கிவிட்டேன். இனி உங்கள் ஒத்துழைப்பு ஆதரவுடன் எனது தொண்டு வளர்ந்து நீடிக்கும். இதன்மூலம் இன்றைய இளம் மக்கள் பலரில் ஒரு சிலரேனும் பலன் பெறுவார்களேயாயின் அதுவே எனது முயற்சிக்குக் கிடைக்கும் மகத்தான வெற்றியாகும்

உங்கள் எல்லோருக்கும் வாழ்த்துக்கூறி எல்லா உயிர்களும் இன்புற்றிருக்க இறையருளை வேண்டி நிறைவு செய்கின்றேன்.

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோண்முறை அரசு செய்க குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்

நன்றி,

வணக்கம்

ஆசிரியர்

ச. ஏகாம்பரநாதன்.

எக் அருகாமச் சிசல்வங்கோ.....!

நாம் இச்சஞ்சிகையில் கூடுதலாக உண்மைக் கதைகளையே உங்களுக்குத் தர வுள்ளோம். உண்மைக் கதைகள் என்றால், அவை உண்மையாக நடந்ததாகக் கருதப்படும் கதைகளாக இருக்கும் அல்லது தலைமுறையாகக் கூறப்பட்டுவரும் நன்னெறிக்கதைகள், புத்திவிருத்திக்கதைகள், நகைச்சுவைக் கதைகள், விநோதக்கதைகள் போன்றவையாக இருக்கும். இலங்கையிலும், தமிழிலும் இருக்கும் இப்படியான கதைகள் மட்டுமல்லாது உலகில் உள்ள பல நாடுகளிலும் இருந்தும், பல பாஷைகளிலிருந்தும் கதைகளை உங்களுக்குத் தரவுள்ளோம். இவை நிச்சயம் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்.

“கல்வி என்பது சிந்திக்கச் செய்வது” என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியிருக்கிறார். எனவே அறிவை வளர்க்கச் சிந்திக்கவேண்டும். எமது கதைகள் பொதுவாகச் சிந்திக்கச் செய்யக்கூடியவையாக இருக்கின்றன என்பது எமது அபிப்பிராயம். அவற்றுள் “என்ன வரம் கேட்டான்”, “கெட்டிக்காரன்”, “எப்படிச் செய்தான்” என்ற கதைகளில் ஒரு போட்டி அமைத்துள்ளோம். இப்போட்டியின் விபரத்தை கடைசிப் பக்கத்தில் பார்க்கவும். மாணவர்கள் விரும்பத்தக்க போட்டி இது. அநேக மாணவர்கள் பங்குபெற வேண்டும் என்ற அவாவில் நாம் கூப்பன் இணைக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தவில்லை. எனவே அநேக மாணவர்கள் பங்குபற்றுவார்கள் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

“ஒயிஸ்” என்னும் கிரேக்க நாட்டுக்கதை அன்பு செலுத்தப்பட்டவன் இறந்ததும் அன்பு செலுத்தியவன் படும் கஷ்டத்தையும் எடுக்கும் சிரத்தையையும் கூறுகிறது. இதுபோன்ற கதைகள் தமிழ் இலக்கியத்திலும் உள்ளன. அவற்றில் காதல் மட்டுமல்லாமல் கற்பும் கலக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படியான கதைகளில் சத்தியவான் சாவித்திரி கதை ஒன்று. தன் கணவன் மேல் அன்புகொண்ட சாவித்திரி தன் கணவன் இறந்ததும், தன் கற்பின் மகிமையால் இயமனுடன் போராடித் தன் கணவனின் உயிரை மீட்டு வந்து அவனுடன் வாழ்கிறாள். இதேபோல் நளாயினி என்ற கற்பரசி, விடிந்ததும் உள் கணவன் உயிர் நீங்கும் என்ற மகாமுனிவர் ஒருவரின் சாபத்தை அடுத்த நாள் சூரியன் உதிக்கக் கூடாது என்று சபித்துத் தன் கணவனை இறப்பினின்றும் காப்பாற்றினாள். இதேபோல் கற்பின் மகிமையால் புதுமை செய்தவர்கள் பலர். ‘கண்ணகி, அருந்ததி’ என்று அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். இதில் பேசப்படும் ‘கற்பு’ என்றால் என்ன? ஔவையப்பாட்டி ‘கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை’ என்று கூறியுள்ளார். ஆம். ஒரு கணவனின் சொல்லைப் பெண் தட்டிக் கழியாது இருப்பாளேயானால், அவள் மீதி எல்லாம் செய்திருப்பாள் என்று கூறிவிடலாம். ஏனெனில் எப்பவும், எந்நேரமும் சொற்படி நடப்பது கஷ்டம். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அல்லது அடுத்த சந்தர்ப்பத்தில் தவறு செய்திருக்கத்தான் வேண்டும். எமது கற்பரசி என்ற கதை உங்களை நிச்சயம் மகிழ்விக்கும். ‘எல்லாம் நன்மைக்கே’ நாம் கடவுளின் குழந்தைகள்” கடவுள் என்றும் எமக்கு நன்மை செய்யத்தான் காத்திருக்கின்றார். என்றும் தீங்கு செய்யமாட்டார், நாம் செய்த பிழைகளுக்குத் தண்டிப்பார் என்பதை விளக்குவதோடு, நாம் எமது தவறை உணர்ந்தால் அவர் எம்மை மன்னிப்பார் என்றும் விளக்குகிறது. நாம் கடவுளின் குழந்தைகள் என்ற கதை ‘நாடோடி’ அவர்களின் 1000 நீதிக் கதைத் தொகுப்பில் இருந்து தெரிந்து அப்படியே பிரசுத்துள்ளோம், அவருக்கு எமது நன்றி.

இவற்றை விடச் சிறிப்பூட்ட முட்டான் கதை, தென்னாலிராமன் கதை, சாட்டுள்ள வனுக்குச் சாவு இல்லை என்பன வெளிவருன்றன.

குறை இருந்தால் எம்மிடம் சொல்லுங்கள்
நிறைவானால் எவ்வோரிடமும் சொல்லுங்கள்.

கொளவ ஆசிரியர்

பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயிபாபா

பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயிபாபாவைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். உங்களில் சிலரும், உங்கள் பெற்றோர்களும் ஏற்கனவே பகவான் சத்திய சாயி பாபாவை வழிபட்டு வருபவர்களாக இருக்கலாம். இன்று அவரை வேறுபட்ட மதம், பாஷை, நாடுகளைச் சேர்ந்தவராகக் கோடிக்கணக்கானோர் தத்தம் கண் கண்ட கடவுளாக வழிபட்டு வருகின்றனர்.

பகவான் பாபா சிவசக்தியின் அவதாரமாவார். அவர் தனது அவதாரத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது 'திருட்டுக் கும்பலைப் பிடிக்க ஒரு பொலீஸ்காரன் திருடன் போல வேடமிட்டுத் திருடனின் குகையுள் புகுந்து திருடர்களைப் பிடிப்பது போலத் தானும் தவறு வழியில் நடக்கும் மனிதர்களைத் திருத்தி நல் வழிப்படுத்த மனிதனாக அவதாரம் எடுத்துள்ளேன்' என்கிறார்.

கடவுள் மனிதனாக அவதாரம் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் எப்படிவந்தது என்பதை விளக்க அவர்:- ஓர் இடத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டால் அவ்வடத்திற்குப் பொலீஸ்காரர் வந்து அக்குழப்பத்தை இல்லாது செய்ய முயல்வார்கள். குழப்பத்தை விளைவிக்கும் கும்பல் பெரிதாகவோ அல்லது சற்று முரடாகவோ இருந்து பொலீஸ்காரர்களால் சமாளிக்க முடியாது இருந்தால் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் அங்கு வரவேண்டியிருக்கும். குழப்பத்தில் வன்செயல்கள் இடம் பெற்றால், இன்ஸ்பெக்டராலும் சமாளிக்க முடியாது போக, பொலீஸ் சூப்பிரீண்டன்டே அங்கு வர வேண்டியிருக்கும். இன்னும் குழப்பம் இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தால் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலே வரவேண்டியிருக்கும். இதைப் போலத்தான் மகா புருஷர்களும், மகாத்மாக்களும், ஞானிகளும், ரிசிகளும் உலகு தர்மத்திலிருந்து அதர்மத்திற்கு நழுவிச் செல்வதை இல்லாது செய்ய முயன்றனர். அவர்களால் முடியாது போகவே என்னை அவதாரம் எடுக்கும் படி வேண்டினர். நான் முதலில் சீரடி சாயி ஆகவும் இப்போது சத்திய சாயி ஆகவும் அவதாரம் எடுத்துள்ளேன். (அடுத்த அவதாரமாக கர்நாடகத்தில் பிரேமசாயி ஆக அவதாரம் எடுக்கப் போவதாக அறிவித்துள்ளார்).

பாபா அவர்கள் தனது அவதாரத்தின் நோக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது:- "அவதாரங்களில் அதர்

மத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அழிக்கப்பட்டனர். ஆனால் எனதும், எனது முந்திய சீரடிசாயி அவதாரத்திலும் இனிவரும் பிரேம சாயி அவதாரத்திலும் அதர்மத்தில் ஈடுபட்டவர் அழிக்கப்படாது திருத்தப்படுவர். என்னைத்தேடி வருபவர்களுக்கு நான் வழிகாட்டிக் கொண்டிருப்பேன். எல்லோரும் ஒரு நாள் இல்லாவிடில் இன்னுமொரு நாள் என்னைத்தேடி வருவார்கள். உயர உயரப் பறக்கும் பறவையும் நெடுநேரம் வரை பறக்கும் பறவையும் ஒரு சமயம் ஆறுதலுக்காக மரக்கொப்பிலோ அல்லது ஒரு கட்டடத்திலோ இருக்கத்தான் வேண்டும். இதே போல இன்று உலக மாயையில் உழல்வோரும் ஒரு நாள் சாந்தி வேண்டி அவதிப்படுவர். அவர்கள் என்னைத்தேடி வருவர். இது எப்படி என்றால் "அம்மா எனக்குப் பசி வந்ததும் என்னை எழுப்பு என்று கூறி நித்திரைக்குச் சென்றது ஒரு குழந்தை. அதற்கு தாயார் நான் உன்னை எழுப்ப வேண்டியதில்லை, பசியே உன்னை எழுப்பிவிடும்" என்றாராம். இதே போல என்று சாந்திப் பசி ஏற்படுகிறதோ அன்று அவர்கள் என்னிடம் வந்தடைவர் என்றார்.

சுவாமிகள் "நான் எந்த ஒரு புதுச்சமயத்தையும் உருவாக்க முயலவில்லை. நான் எந்தச்சமயத்தையும் நசுக்கவும் முயலவில்லை. நீங்கள் உங்கள் உங்கள் சமயத்தின்படியே ஒழுகுங்கள். நீங்கள் விரும்பும் தெய்வத்தை நீங்கள் வழிபடும் முறைப்படியே வழிபடுங்கள் நீங்கள் யாரை எப்படி வணங்கினாலும் என்னை வணங்கியவர் ஆவீர்கள். நீ ஒரு இஸ்லாமியனாக இருந்தால் நான் உன்னை ஒரு சிறந்த இஸ்லாமியன் ஆக்குவேன். நீ ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருந்தால் நான் உன்னை ஒரு சிறந்த கிறிஸ்தவன் ஆக்குவேன். நீ ஒரு சைவனாக இருந்தால் உன்னை ஒரு சிறந்த சைவனாக்குவேன்" என்கிறார்.

ஆம். அருமைக் குழந்தைகளே. அவர் புத்தர், யேசு நபிகளது போதனைகளையும் சைவசமய இதிகாசங்கள், புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அற நெறிகளையும் சேர்த்துப் போதிக்கிறார். அவர் கூறும் நல் உபதேசங்களுக்குத் தகுந்த உவகைகளோ, உதாரணங்களோ, கதைகளோ கூறி எமக்கு நன்கு விளக்குகிறார். அவரது போதனைகளைத் தேடிப்படித்து அதன் படி ஒழுகுங்கள். நாமும் எம்மாலியன்றாவு உதவுவோம்.

சாயி ராம்.

இப்படிச் சொன்னார்கள்:-

சோராமல் வளரும் தென்னை மரமானது எப்படி அது கீழ் உள்ள தனது தாள்களால் (அடியில் உள்ள வேர்களால்) உண்ட நீரைத் தனது தலையால் (அதன் முடியால் சுவையான இளநீராக) தருகிறதோ அது போல நல்லவனுக்குச் செய்யும் உபகாரத்திற்கு

நீங்கள் செய்ததிலும் பெறுமதியான உதவி உங்களுக்கு கிடைக்கும்.

நன்றி ஒருவருக்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி என்று தருக்கொல் எனவேண்டா - நின்று தளரா வளர்தேங்கு தான் உண்ட நீரைத் தலையாலே தான் தருவதால்.

- ஓளவையார்

புதிர் கதை

இலக்மனன், பகீரதன், ஆனந்தன் மூவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். அதிஷ்டம் தேடி மூவரும் ஒருநாள் தூரத்தே இருந்த பட்டினத்திற்குப் பிரயாணமானார்கள். பஸ் வண்டியில் மூவரும் அருகருகே அமர்ந்து ஆனந்தமாக கதைத்தபடி பயணம் செய்தனர்.

சிறிது நேரத்திற்குபின் பகீரதனுக்குக் காலில் சற்று உழைவு எடுத்தது. இதுவரை முன்பக்கமாக நீட்டியபடி வைத்திருந்த தனது கால்களை மடக்கி இருக்கையின் கீழ் தள்ளினான். அப்போது ஏதோ ஒரு கவமான பொருளில் அவன் கால்பாதங்கள் தட்டின. பாதத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியிலிருந்து அது ஏதோ உலோகப் பார்சல் என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. பகீரதனுக்குச் சற்றுப் பயமாக இருந்தது. இந்நாட்களில் வெடிகுண்டுகள் அவ்வாறு வைத்திருக்கக் கூடும் என்பதே அவன் பயம். எனவே விடயத்தை நண்பர்களுக்குக் கூறியபடி அவசரமவசரமாகப் பார்சலை வெளியே இழுத்தான். ஏதாவது 'ரைம் பாம்பு' என்றால் நேரத்துடன் வெளியே வீசவிடுவதே அவன் நோக்கம். ஆனால் பையில் நாணயங்கள் இருந்தன. மூவருக்கும் சந்தோசமும், அச்சமும். புதையல் கிடைத்ததை இட்டுச் சந்தோசம். அதே சமயம் பையின் சொந்தக்காரன் பஸ்ஸில் இருந்துவிடுவானோ என்றபயம். மூவரும் பஸ்ஸில் எங்கும் பார்த்தார்கள். ஆனால் அப்படியாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எப்படியும் ஆபத்தினின்று தப்பிக்க, பஸ் ஓரிடத்தில் பயணிகளை ஏற்றுவதற்காக நின்றதும், பணப்பையுடன் இறங்கி விட்டார்கள்.

பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கிய மூவரும், அவசரமவசரமாக அருகே இருந்த ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றனர். அங்கு ஒரு ஒதுக்கமான இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். அப்போது பகீரதன் "நண்பர்களே நாம் இன்று மூவரும் ஒரு அதிஷ்டத்தைப் பெற்றுள்ளோம். இவ் அதிஷ்டத்தைக் கடவுள் எமக்குள்ள குறைகளை அவதானித்தபின் தந்துள்ளார். அவருக்கு நாம் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும்" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான். இதுவரை எப்படித்தான் கூடிய காசைத் தன்பங்காகப் பெறலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன் "ஆம், நாம் ஒவ்வொருவரும் கோவிலுக்கு ஒரு பங்கைக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு முறைகளை அனுஷ்டித்து அக்காணிக்கையைச் செலுத்தவேண்டும். ஒருவர் அனுஷ்டித்த முறையை மற்றவர் கையாளக் கூடாது." என்றான். மூவரும் இந்த ஏற்பாட்டிற்குச் சம்மதித்துப் பணத்தைச் சமமாகப் பிரித்துக் கொண்டனர். ஆளுக்கு ஐநூறு காசுகள் கிடைத்தது.

கெட்டிக்காரன்

ஆனந்தனுக்குச் சந்தோசம் தனது கெட்டித்தனத்தால் தான் குறைந்த தொகையையே கோவிலுக்குக் கொடுக்கவேண்டியவரும் என்றும், மற்றவர்கள் தன்னைப்போலக் கெட்டிக்காரர் ஆக இல்லாததால் அவர்கள் கூடிய தொகை காசைக் கோவிலுக்குக் கொடுக்கப் போகின்றனர் என்றும் தன்னுள் சந்தோசப்பட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

மூவரும் கோவிலைச் சென்று அடைந்தனர். எங்கே தான் மனதில் நினைத்திருக்கும் திட்டத்தை மற்றவர்கள் செய்துவிடுவார்களோ என்று பயந்த ஆனந்தன் தான்முதலில் தனது காணிக்கையைச் செலுத்துவதாகக் கூறினான். மற்றவர் இருவரும் வழி விட்டனர்.

கோவிலில் முன்சென்ற ஆனந்தன் ஒரு சிறிய வட்டம் ஒன்றை நிலத்திலே கீறினான். பின் கடவுளைத் தொழுது "கடவுளே நான் இப்போது என்னிடம் உள்ள காசை இந்த வட்டத்தின் நேர் உயர எறிகிறேன் இந்த வட்டத்துக்குள்ளே விழும் காசுகளை உனக்கு காணிக்கையாகத் தரச் சம்மதிக்கிறேன். உனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய காசுகளை நீ இந்த வட்டத்திற்குள் விழச் செய். நான் அவ்வளவு காசுகளையும் உண்டியலில் போட்டுவிடுகிறேன்" என்று வணங்கிக் காசுகளை வட்டத்தின் நேரே உயர எறிந்தான். வட்டத்தினுள்ளே அறுபது காசுகள் வீழ்ந்தன. அவற்றை உண்டியலில் போட்டுவிட்டு மற்றவர்க்கு வழி விட்டான்.

தொடர்ச்சி 12ம் பக்கம்

ஓர் அரசன்: அவன் மிக நீதியாக அறநெறி வழுவாது அரசாண்டு வந்தான். இறை வணக்கம், நற்பண்பை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தினான். எச்சமயத்தாராயினும், செல்வர், ஏழையர், யாராயினும் வேறுபாடின்றி நடாத்தி வந்தான். அவன் ஆட்சியில் மக்கள் குறைவின்றியும், ஆரோக்கியமாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவனது மக்களிடம் பொய்யில்லை, களவில்லை, விபசாரம் இல்லை. அவனது விசாரணைக்கு எந்த வழக்குகளும் வருவதுமில்லை.

ஒரு நாள் அரசனுக்கு ஒரு வினோத யோசனை வந்தது. எனது நாட்டில் விபச்சாரம் இல்லை. எனவே நாட்டின் பெண்மணிகள் எல்லோரும் கற்புக்கரசிகளாக இருக்க வேண்டும். தனது இந்த யோசனையை அமைச்சரிடம் கூறி, இதை எவ்வாறு பரீட்சித்து உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ளலாம் எனக்கேட்டான்.

அமைச்சர் இது சிக்கலான விடயம் என்றாலும் முக்கியமானது என ஆமோதித்தார். ஆனால் உடனடியாக என்ன செய்யலாம் எனக் கூற முடியவில்லை. எனவே மூன்று நாட்களுக்குள் ஒரு நல்ல யோசனையைச் சொல்வதாக வாக்களித்தார். மூன்று நாட்களாக சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அரசனிடம் சென்று "அரசே நமது அரண்மனைக்கு முன்னால் உள்ள மைதானத்தில் நூறு தடிகளை காற்றுக்கு விழாத வண்ணம் நாட்டுவோம்.

அந்த நூறு கம்புகளையும் பெண்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சுற்றி வலம் வந்து வீழ்ந்து வணங்க வேண்டும் அப்படி வணங்கியதும் அப்பெண் கற்பில் சிறந்தவள் என்றால் கம்பு சரிந்து விழும், இப்படியே எந்தப் பெண் நூறு கம்புகளையும் சுற்றி வலம் வந்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து வீழ்த்துகிறாளோ அவளே கற்புக்கரசியாவாள்" என்று பணிவுடன் கூறினார்.

அரசனுக்கு இந்த யோசனை ஏற்பதாக இருந்தது எனினும் ஒரு ஐயமும் இருந்தது அதை அமைச்சரிடம் கேட்டார் "மந்திரியாரே, நட்ட ஒரு பொருளை யாரும் கையால் அல்லது ஓர் பொருளால் தள்ளி விட்டால் தானே விழும்? எப்படி ஒரு பெண் நமஸ்காரம் செய்ததும் விழும்?" என்று கேட்டார். அதற்கு அமைச்சர் பணிவுடன் "கற்புடைய பெண்களால் எதையும் செய்ய முடியும். அவர்கள் நினைத்தால் போதும் எண்ணியவை நடந்து விடும். இது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல, எனவே அந்த ஐயம் உங்களுக்கு வேண்டாம்" என்று கூறினார்.

அமைச்சர் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் அடைந்தான். உடனே இவ்விடயத்தையும், கற்புடைய ஸ்திரீ என்று நிருபனமாகும் பெண்மணி ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் பவுண்

கற்பரசி

அன்பளிப்பு அளிக்கப்படும் என்றும் நாடு முழுவதும் அறிவிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அதன் பிரகாரம் டம் டம் மூலம் நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலை முடுகிலும் அறிவிக்கப்பட்டது.

இப்படியாகக் குறிப்பிட்ட தினத்தன்று காலை ஆறு மணிக்கே பெண்மணிகள் மைதானத்திற்கு வந்து விட்டனர். அவர்களில் செல்வர்கள், ஏழைகள், இளம் பெண்கள் வயதுமுதிந்தோர், படித்தவர், படியாதவர், பலமுடையோர் பலமற்றோர் என பலதரப்பட்டவர்களும் காணப்பட்டனர். முதலில் அரசி போட்டிக்கு வந்தார். அவள் ஒரு கம்பைச் சுற்றி வந்து வீழ்ந்து நமஸ்காரம் செய்து நிமிர்ந்து பார்க்க அது சரிந்து விழுந்தது. இப்படியே அவள் ஒவ்வொன்றாக பன்னிரண்டு கம்புகளை வீழ்த்தி விட்டாள். பதின் மூன்றாவது கம்பு விழ மறுத்தது. மன வருத்தத்துடன் திரும்பி வந்து விட்டாள் பின் ஒருவரைத்தெடர்ந்து ஒருவராக முயன்று பதினெட்டு கம்புகளையே ஆகக் கூடுதலாக வீழ்த்தினர் நிலையைக்கண்ட பல பெண்கள் போட்டியில் பங்கெடுக்காது பின்வாங்கிவிட்டனர் நேரமும் நண்பகலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. போட்டியில் பங்கு பெற இன்னும் ஓரிருவரே இருந்தனர். அவர்களும் வெற்றிபெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அரசனுக்கோ, மந்திரிக்கோ பார்வையாளருக்கோ, போட்டியாளருக்கோ இருக்கவில்லை.

எல்லாருக்கும் மிகவும் மனவருத்தமாகவும் அவமானமாகவும் இருந்தது. எல்லோரையும் விட அரசனுக்கே வேதனையாக இருந்தது. இராணியார் கூட பன்னிரண்டு கம்புகளைத்தான் வீழ்த்தினாள். அது கூட அவனுக்கு பெரிய கவலையில்லை. "என்ன எனது நாட்டில் ஒரு பதிவிரதை கூட இல்லையா" என்பதே அவன் ஏக்கம்

இப்படி இருக்கும் போது ஓர் ஏழைக்குடியானவன் மைதானத்திற்கு வந்தான். அவனைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். எலும்பும் தோலுமாக இருந்த அவன் நிறைமாதக் கர்ப்பினியாகவும் இருந்தான். ஏற்கனவே ஆறு பிள்ளைகளுக்குத் தாயான அவள் தனது நாற்பதாவது வயதையும் கடந்து இருந்தாள். ஏற்கனவே நடக்கவே இயக்கம் அற்றுக் களைப்பாகவும் காணப்பட்டாள். அவள் நெற்றியில் குங்குமம் இருந்தது. கொண்டையில் பூமாலை இருந்தது. கழுத்தில் தாலி கயிற்றில் மஞ்சள் கட்டியிருந்து இவ்வளவுடன் அவள் திருப்தியாகவும் சந்தோஷமாகவும் காணப்பட்டாள்.

அவள் அரசன் முன்பாய் வணங்கி நின்றாள். அரசன் அவளை ஆசிரிவதித்தான் என்றாலும் அவனுக்கு அவள்மேல் எள்ளளவு நம்பிக்கை கூட இல்லை. எத்தனையோ பெரியவர்கள், சிறந்த ஓழுக்க சீலர்கள் இப்போட்டியில் தோற்று விட்டார்கள் நடக்கவே இயக்கமற்ற இவள் நிறைமாத கர்ப்பினியாக வேறு இருக்கிறாள் எப்படி இந்த வெயிலில் கம்பைச்சுற்றி வலம் வந்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழப்போகிறாள்? என்றாலும் நான் எப்படி அவளை தடுக்கமுடியும் என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டே வாயால் "உனது முயற்சி வெற்றியாகட்டும்" என்று ஆசிரிவதித்தான். அவள் முதலில் அரசனை வீழ்ந்து வணங்கினாள். அடுத்ததாக மந்திரியாரையும், மேடையில் இருந்த பெரியார்களையும் ஒருங்கே வணங்கினாள், பின் மைதானத்தை வணங்கினாள். அதன் பின் கம்புகள் நடப்பட்டிருந்த இடத்திற்குப் போனாள். சுற்றி வலம் வந்து முதல் கம்பிற்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். அது விழுந்தது. இப்படியே ஒவ்வொன்றாக அறுபது கம்புகளை வீழ்த்தினாள். அங்கு கூடியிருந்த எல்லோருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம் அவள் தொடர்ந்தும் அந்த கொளுத்தும் வெய்யிலில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் நம்பிக்கை, உற்சாகம், புன்சிரிப்பு, அடக்கம் யாவும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தது.

அவள் வெற்றிகரமாக முன்னேறும் செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியது. ஏற்கனவே மைதானத்திற்கு வராமல் வீட்டிலிருந்த ஆண்கள், வயோதிபர், குழந்தைகள் எல்லாம் வேடிக்கை பார்க்க மைதானத்திற்கு வந்தனர். மைதானத்தில் மக்கள் கூட்டம் மிகவும் நெருக்கமாயிற்று. அரசனுக்கு சந்தோஷம் என்றாலும் பயமே அதிகமாகியது. அவள் அங்கேயே மயங்கி விழுந்து இறந்து விடுவாளோ என்று அஞ்சினாள். அரசனே அவளிடம் நேரில் சென்று சற்று ஓய்வு எடுக்கவும்படியும், பாணம் அருந்தும்படியும் குடையும் பாணமும் கொடுத்தபோது அவள் பணிவுடன் மறுத்துவிட்டாள். அரசன் ஆச்சரியத்துடனும் பெருமையுடனும் இருக்கைக்கு திரும்பினான்.

மேலும் மேலும் கம்புகள் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அவள் 99வது கம்பையும் வீழ்த்தி விட்டாள். நூறாவது கம்பைச்சுற்றி வலம் வந்தாள். வீழ்ந்து நமஸ்காரம் செய்தாள், நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அது விழவில்லை, அப்படியே கெட்டியாக நின்றது. ஆனால் அவள் மனம் கலங்கவில்லை, அழவில்லை, கம்பை பார்த்து "நீ விழாததற்கு காரணம் இருக்கிறது. ஆனால் அது நான் வேண்டும் என்றே செய்த ஒரு செயலல்ல. நான் நிறை கர்ப்பினியாக இருந்ததாலும் அந்நேரம் எனக்கு தேக வருத்தம் இருந்ததாலும் கணவன் வரும் போது நான் அவரை வரவேற்று காப்பி பரிமாறி உபசரிக்காது எமது மகளிடம் அப்பணியை ஒப்படைத்தேன். இது தவறுதான். ஆனால் எனது பிழையாக மாட்டாது என நிதானத்துடன் கைகூப்பி வணங்கியபடியே கூறினாள். அவள் கூறி முடிக்கவும் 100வது கம்பும் விழுந்தது. எல்லோரும் சந்தோஷத்தில் ஆரவாரித்தனர்.

எல்லாரையும் விட அரசனுக்குத்தான் சந்தோஷம். உடனே ஒரு பெருவிழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தான் அந்த விழாவிலே அவளைக் கௌரவித்து முன்னர் அறிவித்தபடி ஆயிரம் பவுண் கொடுத்தது மட்டுமல்லாது அவளுக்கும் அவள் குடும்பத்திற்கும் எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தான்.

கற்பு என்றால் என்ன என்பதை அந்நாட்டு மக்கள் தெரிந்து கொண்டனர்.

"கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை"

-ஓளவையார்-

துறவியும் குவளையும்

இப்ராஹிம் இப்பனு அத்தஹம் என்னும் மன்னன் ஹஜ்யாத்திரைக்குச் செல்லும் போது ஒரு மாபெரும் துறவியையும் தன் குழுவில் சேர்த்துக் கூட்டிக் சென்றார். வழியில் ஓரிடத்தில் கூடாரமடித்துத் தங்க வேண்டி வந்தது. கூடாரத்திற்கு தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஆணிகள் பாவிக்கப்பட்டன. இது துறவிக் குப் பிடிக்கவில்லை. புனித யாத்திரை செய்யும் போது இப்படித்தான் ஆடம்பரமாக செய்வதோ, என்று மன்னனிடம் குறைப்பட்டார். மன்னன் பதில் ஏதும் கூறாது மொனமாக இருந்து விட்டார்.

மீண்டும் யாத்திரை தொடங்கிற்று. கூடாரம் களட்டப்பட்டு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. ஆனால்

தங்க ஆணிகள் அப்படியே விட்டுச் செல்லப்பட்டன எல்லோரும் புறப்பட்டதும் துறவி "கொஞ்சம் நில்லுங்கள் இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறிக் கொண்டே ஓடினார். பின் திரும்பி வந்தார். மன்னன் "எங்கே போனீர்கள்" என்று கேட்டார். "இந்தக் குவளையை மறந்து போய் விட்டு வந்து விட்டேன். அது தான் சென்று எடுத்து வந்தேன்" என்று விளக்கினார் துறவி. மன்னர் சிரித்தார். தங்க ஆணிகளையே நான் விட்டு வருகிறேன். முற்றும் துறந்த துறவியாகிய உங்களால் கேவலம் ஒரு குவளையை விட்டு வரமுடிய வில்லையே

நாய்கள் ஓநாய் இனத்தைச் சேர்ந்தது. தோற்றம், குணம், கூட்டமாகவே வாழும் தன்மை போன்றவற்றிலும் இவை ஓநாய்களை ஒத்து இருக்கிறது.

இன்று உலகில் வாழும் வெகுசில வேட்டை இன நாய்களுக்கு மட்டுமே தூரம் பார்க்கும் சக்தியுண்டு. ஏனைய அநேக இன நாய்களுக்கு கிட்டப்பார்வை மட்டும்தான் தூரத்தில் இருக்கும் பொருட்கள் மங்கலாகவும் விளக்கமில்லாமலும் தான் தெரியும். ஆனாலும் நாய்களுக்கு பெருமளவு மோப்ப சக்தியுண்டு. காற்றினில் வரும் நூற்றுக்கணக்கான மணம், வாசனை போன்றவற்றை அவை இனம்பிரித்து அறிந்து கொள்ளும். நாயானது ஒரு புதிய பொருளையோ அல்லது ஒரு புதிய மனிதனையோ கண்டுவிட்டால் உடனே முகர்ந்து பார்க்கும். காரணம் அதற்கு பார்வையைவிட முகரும் சக்தியே அவற்றை தம் நினைவிற்குக் கொண்டுவர உதவுகிறது. இது போலவே நாயை ஒரு புதிய இடத்துக்கு அழைத்து செல்வோமானால் அவை தமது மூக்குகளை நிலத்தினின்றும் இரண்டு அங்குல உயரத்திற்கு மேற்படாத அளவில் வைத்து முகர்ந்து கொண்டே வருவதனை அவதானிக்கலாம்.

நாய் ஒரு காட்டுமிருகம். தற்காலத்தில் நாய்களை சிலர் வீடுகளிலும் வளர்க்கின்றனர், எனினும் காட்டு நாய்களின் இயல்பான சில பழக்கங்கள் வீட்டு நாய்களிடம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. காட்டு நாய்தாம் தூங்கமுன்பதாக தூங்குவதற்கென தெரிந்து வைத்த இடத்தை சுற்றி சுற்றி கால்களால் மிதித்து நிலத்தை சமதரையாக்கியே தூங்குகின்றன. வீட்டு நாயும் தான் தூங்கமுன் தனது இடத்தை சிலமுறை சுற்றி வலம் வந்தே பின்னர் தூங்குகிறது. காட்டு நாய்கள் ஒரே முறையில் சிறுநீர் கழிப்பதில்லை. அடிக்கடி பல இடங்களில் கழிக்கின்றன. இங்கு அவை ஏனைய நாய்களுக்கு தனது எல்லை இதுவென வரைவதாகும். அச்சிறுநீர் வாசனை ஏனைய நாய்களுக்கு எச்சரிக்கையாக அமைகிறது. “இங்கு நான் வசிக்கிறேன், இது என்னுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதி இங்கு நீ வராதே” என்று எச்சரிப்பதாய் அமைகின்றது. வீடுகளில் வளரும் நாய்கள் கூட தம் வம்ச பழக்க வழக்கங்களில் மாறுபடுவதில்லை. அவையும் அவ்வாறே சிறுநீர்கழிக்கின்றன. இன்னுமொரு விடயம் என்னவென்றால் நாய்கள் ஒலிகளைக் கேட்டறியும் சக்தி உள்ளவை. ஒலிகளை துல்லியமாகத் கேட்டறிந்தும், ஒசைகளை இனம் கண்டு கொள்ளும் தன்மையும் அவையிடம் உண்டு. கண்ணிற்குத் தெரியாத, மோப்பத்திற்குட்படாத தூரத்தில் நின்று நாம் குரல் கொடுத்தாலும் எமது குரலைக் கிரகித்து, நாம் இருக்கும் இடத்தை சரியாக ஊகித்து அவை எம்மிடம் வந்து சேர்ந்து விடும்.

நாய்கள் எவ்வளவு ஓடினாலும் தேகம் வியர்ப்பதில்லை. நாக்கில் மட்டுமே வியர்த்து வீணீராகக் கீழே விழும்.

நாய்கள் வாலை ஆட்டி தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பது எமக்குத் தெரியும். ஆனால் அவை மகிழ்ச்சியையும், நட்பையும் மாத்திரம் வாலினால் தெரிவிப்பதில்லை. வாலை வேகமாக ஆட்டினால் அது தன் மகிழ்ச்சியையும், நட்பையும் திருப்தியையும் தெரிவிக்கிறது என்று அர்த்தம். அது வாலை ஆட்டாது நிற்பாட்டி வைத்திருந்தால் அதற்கு அதிருப்தி அதாவது நீங்கள் அதை திட்டிவிட்டீர்கள் அல்லது வேறு ஏதும் விதத்தில் மனவருத்தப்படுத்தியது விட்டீர்கள் என்று கொள்ளலாம். அது தனது வாலை தனது கால்களுக்குள் மடக்கி வைத்துவிட்டதானால் அதற்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது அல்லது பயம் வந்து விட்டது என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அது வாலை நிமிர்த்தி நிற்பாட்டி வைத்திருந்தால், அது யாரையோ அல்லது எதையோ தாக்கப்போகிறது என்பதையும் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

நாய்கள் நாளொன்றிற்கு பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் தூங்கும். ஆனாலும் ஒரு சின்ன சத்தம்தான் கேட்டாலும் உடனேயே விழித்து விடும்.

நாம் அடிக்கடி உபயோகிக்கும் சொற்களை அது கிரகித்துக்கொள்ளும். வா, போ, உட்கார், படு, ஓடு நட போன்ற சொற்கள், அதற்கு நாம் இடம் பெயர் பொன்றவற்றை இலகுவாகப்பிரிந்துகொள்ளும். வேறு சில சொற்களையும் நாம் முயற்சி செய்து பழக்க முடியும்;

தொடர்ச்சி 12ம் பக்கம்

முலம்: கிரேக்க நாட்டு சிறுகதை

தமிழில்: திக்கவயல்

சி. தருமகுலசிங்கம்

முன்னொரு காலத்திலே ஒபியஸ் என்றொரு வாலிபன் கிரேக்க தேசத்திலே வாழ்ந்து வந்தான் இவன் கவிதைத்தேவதை கலியோபின் மகன் அவள் ஒபியசுக்கு இசை சம்பந்தமான முழு அறிவையும் (LYRE) லையர் என்ற இசைக் கருவியைத் திறமையாக இயக்குவதற்கும் பயிற்றி இருந்தாள். ஒபியஸ் இசைக் கருவியை மீட்கும் போது எல்லாரும் ஆவலாகக் கேட்டு மகிழ்வார். மிருகங்கள் மரங்கள் கூட மெய் மறந்து கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருக்கும்.

ஒரு நாள் ஒபியஸ் காட்டு வழியாகச் சென்று கொண்டு இருக்கும் போது லையரை மீட்டுப் பாடிக் கொண்டு சென்றான். அப்போது இயூரி டைஸ் என்றும் ஓர் அழகிய பெண்ணினை அவன் கண்டான், அவளை மணந்து தன் மனைவியாக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். அதைப் போலவே இயூரி டைஸ் ஒபியஸின் இசையில் மயங்கி அவளை மணந்து கணவனாக அடைய விரும்பினான். எனவே இருவரும் திருமணஞ் செய்து கொள்வது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர். ஆனால் விதி வேறு விதமாக நினைத்தது. இயூரி டைசை ஒரு பாம்பு தீண்டவே உடனேயே அவள் இறந்து விட்டாள்.

கிரேக்க நம்பிக்கையின்படி இறந்தவர்கள் யாவரும் கீழே உள்ள பாதாள லோகத்திற்கு செல்வர். அங்கு பாதாள லோக அரசனான புளூட்டோவின் தலைமையில் இறந்தவர்கள் அவரவர் செய்த நல்லது கூடாததற்கு ஏற்ப நடாத்தப்படுவர்.

இயூரி டைஸ் இறந்ததைக் கண்ட ஒபியஸ் மிகவும் துக்கம் கொண்டான். அவனது இசைக்கருவி சோக இராகங்களை இசைத்தது, இயூரி டைஸ் இல்லாமல் அவன் வாழ விரும்பவில்லை. அவள் இல்லாது தன்னால் வாழ முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான். உடனே பாதாள உலகம் சென்று அவளைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து மீட்டுவர முடிவு செய்தான். பாதாள உலகம் செல்வதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டலானான். கடவுள்களின் அரசனான செயுசிடம் (Zeus) ஆசி பெறப் புறப்பட்டான்.

செயுஸ் அரசன் முன் சென்று தனக்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பைக் கூறி ஒபியஸ் அழுதான். இயூரி டைஸ் இல்லாது தன்னால் உலகில் வாழ முடியாது என்று புலம்பினான். அவளை மீட்டுவரப் பாதாள லோகம் செல்ல ஆசிகள் கூறும் படி பணிந்து நின்றான். செயுஸ் அரசனுக்கு ஒபியஸ் மீது இரக்கமாகத் தான் இருந்தது. எனினும் இதுவரை யாரும் பாதாள லோகம் சென்றதோ அல்லது இறந்த ஒருவரை மீண்டும் பூ உலகிற்கு அழைத்து வந்ததோ இல்லை இவற்றை எல்லாம் அன்பாக ஒபியசுக்குக் கூறி, அவனது முயற்சியைக் கைவிடும் படி கேட்டார் "அங்கு நீ செல்ல முயற்சி செய்வாயேயானால் பாதி வழி செல்லும் முன்னரே கொல்லப்பட்டு விடுவாய் ஆகவே உன் முயற்சியைக் கைவிடு" என்று ஆலோசனை

ஒபியஸ்

கூறினார் ஆனால் ஒபியஸால் கடவுள் அரசன் செயிசின் புத்திமதிகளை ஏற்க முடியவில்லை. எனவே செயிசின் ஆசி கிடைக்காவிடினும் தான் பாதாள உலகம் செல்வது என்று முடிவு செய்தான்.

அவன் செய்து கொண்ட முடிவின் படி கையில் இசைக் கருவியுடன் புறப்பட்டான் ஒபியஸ். வழி மிகவும் கடினமாக இருந்தது. முள்ளும், கல்லும், மேடும், பள்ளமும், கிடங்குகளும், சேறுகளும் வழி நெடுகே இருந்தது. எனினும் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் சில நாட்பிரயாணத்தின் பின்பு ஒபியஸ் பாதாள லோகப் பிரதான நுழை வாயிலை அடைந்தான். அந்த நுழை வாயிலுக்கு அப்பால் எங்கும் ஒரே இருள் மயமாக இருந்தது. ஆயினும் அவன் துணிவுடனேயே நடந்தான் சிறிது தூரம் சென்றதும் அப்பாதை ஓர் ஆற்றங்கரையில் சென்று முடிவடைந்தது. அந்த ஆறும் கறுப்புநிறமாக இருந்தது

ஆற்றங்கரையில் ஒரு படகோட்டியின் ஒரு படகு இருந்தது. ஒபியஸ் தன்னை மறு கரையில் கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுமாறு கேட்டான் ஆனால் படகோட்டி "இறந்தவர்கள் மீட்டும் தான் அக்கரைக்கு கூட்டிச் செல்லப்படுவர். நீ இன்னும் இறக்கவில்லை. எனவே உன்னைக் கூட்டிச் செல்ல முடியாது, என்று மறுத்து விட்டான். படகோட்டியுடன் வாதாடிப்

பிரயோசனம் ஏதும் இல்லை என்றுணர்ந்த ஒபியஸ் தனது இசைக்கருவியை எடுத்து மீட்கத் தொடங்கினான். படகோட்டி இசையால் கட்டுண்டான் ஒபியசை உடனே படகில் ஏற்றிக் கொண்டான், இசையை மீட்டபடியே ஒபியஸ் மறு கரையை வந்து அடைந்தான், அதனருகே பாதாள உலகக் கோட்டை இருந்தது, அதன் வாயிலுக்குச் சென்றான். என்ன பயங்கரம். மூன்று தலைகளுடன் ஒரு பெரிய நாய் வாய்களைத் திறந்தபடியே நின்றது. கோட்டை வாயிலை மிதித்தால் போதும் நாய் மூன்று வாயாலும் கடித்துக் குதறிவிடும் என்பது நன்கு தெரிந்தது. ஆனால் ஒபியஸ் அதிகம் பயப்படவில்லை. அவன் இசைக்கருவியில் அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். உடனே தனது இசைக்கருவியை எடுத்து மீட்கத் தொடங்கினான். சிறிது சிறிதாக நாய் பதுமையாயிற்று. ஓர் அருகில் சென்று படுத்துக் கொண்டது. சந்தர்ப்பத்தை ஒபியஸ் உபயோகித்து நாயைத் தாண்டி அப்பால் சென்று விட்டான்.

ஒபியஸ் கோட்டையில் புகுந்து இயூரிடைஸைத் தேடலானான். அதனால் அவன் ஏனைய இறந்தவர்களையும் காண நேர்ந்தது, பாவம். அவர்களை அங்குள்ள காவலர்கள் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவரவர் செய்த குற்றங்கள் பாவங்களுக்கு ஏற்பத் தண்டனைகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. சில மிகக் கடினமான வேலை. சில செய்ய முடியாத வேலைகள். ஆனால் அவற்றைச் செய்யும்படி உபத்திரப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். பாவம் இறந்த உயிர்கள் ஐயோ ஐயோ என்று கத்திக் கொண்டிருந்தன. எடுத்துக் காட்டாக ஒரு பெண்கணவனைக் கொண்டு விட்டான். இவருக்கு ஒரு பெரிய அடி இல்லாத குழாய் வாளியும், ஒரு சிறிய வாளியும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெண் சிறிய வாளியால் தண்ணீரை ஆழமான கிணற்றினின்றும் மெண்டு பெரிய வாழியை நிரப்பவேண்டும். அவள் ஒரு வாளி கொண்டு அடுத்த வாளியைக் கிணற்றுள் விடுவதற்கிடையே பெரிய வாளியில் ஊற்றிய தண்ணீர் வெளியேறிவிடும். தண்ணீர் மெல்வதை ஒரு வினாடி நிற்பாட்டினால் கூடக் காவலர் ஈட்டியால் வயிற்றில் குத்துவர் இப்படிப் பலவகைச் சித்திவதை. இவற்றைக்காண ஒபியசுக்கு மிக மனவருத்தமாக இருந்தது. தொடர்ந்து இயூரிடைசைத் தேடலானான்.

அவன் சென்றுகொண்டிருந்த வழியருகே அழகிய மண்டபம் தெரிந்தது. இதைக்கண்டதும் ஒபியஸ் சற்று நேரம் நின்று உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று அவதானித்தான். அங்கு பாதாள உலக அரசனான புளுட்டோ தனது மனைவியுடன் சந்தோஷமாக இருந்தான். அங்கு நின்ற ஒபியசை புளுட்டோ கண்டுவிட்டான். உடனே கோபத்துடன் வந்து 'நீ யார் எப்படி இங்கு வந்தாய்? மானிடர் இறக்கு முன் இங்கு வரக்கூடாது என்று உனக்குத் தெரியாதா?' என்று கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டான். அதற்கு ஒபியஸ் பணிவுடன் தனது கதையைச் சொன்னான். ஆனால் புளுட்டோ சம்மதிக்கவில்லை காவலாளரைக் கூப்பிட்டு ஒபியசை வெளியே தள்ளும்படி கட்டளை இட்டான். நிலைமை கடுமையானதும் ஒபியஸ் தனது இசைக்கருவியை எடுத்து மீட்கத் தொடங்கினான். புளுட்டோ உட்பட எல்லோரும் சாந்தமாயினர். பின் புளுட்டோ 'உனது ஆசையை நினைவெற்ற நான் சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறேன். நான் இயூரிடைசை உன்னுடன் அனுப்புகிறேன். நீ முன்னே செல்லவேண்டும் அவள் பின்னால் வருவாள். அவள் வருகிறாளா என்று நீ பின்னால் திரும்பி அவளைப் பார்க்கக் கூடாது. என்ன காரணத்திற்காயினும் நீ திரும்பி அவளைப் பார்த்தால் நீ அவளைப் இறக்கும்வரை ஒரு தாளும் காணமுடியாது சம்மதமா? என்று கேட்டான். இந்நிபந்தனையை ஏற்று ஒபியஸ் இயூரிடைசை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். மனதை உறுதியாக்கியபின்னால் திரும்பிப் பார்க்காது வந்து கோட்டை வாயில் உள்ளும் வந்து விட்டான். அங்கு நிற்கும் நாயைக் கண்டதும் இயூரிடைஸ் அதைக் கண்டு பயந்துவிடப் போகிறாளே என்ற எண்ணத்தில் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டான். அப்போது இடியோசையுடன் கூடிய சத்தம் ஒன்று கேட்டது. இயூரிடைஸ் மாயமாக மறைந்து விட்டான். இனி ஒபியஸ் அவளைக் காணமுடியாது

ஒபியஸ் அடைந்த துக்கத்திற்கு அளவேயில்லை. அவன் சாகும் வரை தனது இசைக்கருவியில் சோக இராகங்களை இசைத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் அவன் இறந்துவிட்டான்.

ஒபியஸ் இறந்தபின் மீண்டும் பாதாள உலகம் வந்து இயூரிடையுடன் சேர்ந்துகொண்டான் அங்கு இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தனர்.

பழமொழிகள்

- (1) நன்மையைச் செய்யுங்கள், யாருக்கு என்று மட்டும் கேட்காதீர்கள். -யூதப் பழமொழி.
- (2) உலகிலேயே மிகப் பெரிய திருடன் சோம்பேறிதான். இவன் உங்கள் உடல் நலம், வளர்ச்சி, எதிர் காலம் அனைத்தையும் திருடி விடுகிறான் இங்கிலாந்து நாட்டுப் பழமொழி.
- (3) அன்னையின் அன்புக்கு வயதே கிடையாது. -ஜெர்மனியப் பழமொழி.
- (4) இன் சொல் இரும்புக்கதவையும் திறக்கும். -இந்தியப் பழமொழி
- (5) நரி உபதேசம் செய்யத்தொடங்கினால், உன் கோழிகளைக் கவனி -அல்பேனியப் பழமொழி
- (6) அறிவு தலைக்குக் கிரீடம், அடக்கம் காலுக்குச் செருப்பு -ஹிபுறு பழமொழி.
- (7) உன் அயலானை நேசி, ஆனால் வேலியை எடுத்து விடாதே -டென்மார்க் பழமொழி.
- (8) ஒரு நல்ல நண்பன், நூறு இனத்தவர்களுக்குச் சமம் -பிரான்ஸ் பழமொழி.
- (9) செருப்பில்லை என்று நான் முணங்கிக் கொண்டிருந்தேன் கால் இல்லாதவனைக் காணும் வரை -இந்தியப் பழமொழி.

கெட்டிக்காரன் ம் பக்க தொடர்ச்சி

இரண்டாவதாக இலக்மன் வந்தான். அவன் ஒரு பெரிய வட்டத்தை கீறினான், பின் கைகூப்பி வணங்கிக் கொண்டு "என் நண்பன் வட்டத்தின் உள்ளே இருந்த பணத்தை உனக்குத் தந்தான். நான் வட்டத்திற்கு வெளியே உள்ள பணத்தைத் தருவேன். கடவுளே, உனக்கு வேண்டிய பணத்தை வட்டத்திற்கு வெளியே வீழ்த்து" என்று கூறிக் காசுகளை மேலே உயர எறிந்தான். இருபது காசுகள் மட்டும் வெளியே வீழ்ந்தன. அவற்றை உண்டியலில் போட்டுவிட்டு, மீதிப்பணத்தை எடுத்தபின் பகீரதனுக்கு வழிவிட்டான்.

பகீரதன் சற்று நேரம் யோசித்தான். பின் கடவுளை வணங்கி "எனது நண்பர்கள் சின்ன வட்டமும் பெரிய வட்டமும் கீறி உனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய காசுகளை எடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனர்.

நாய் 9ம் பக்க தொடர்ச்சி

நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். அதற்கு நன்மை செய்தால் அதை நினைவில் வைத்திருக்கும். அன்பு காட்டினால் அதுவும் அன்புகாட்டும். நாய்கள் தீமை செய்தால் மறந்துவிடும். ஒருநாள் நல்லது செய்துவிட்டு பலநாள் பகைமை பாராட்டினாலும் அவை நம்மை மறக்காது. நன்றி மறக்காது.

சிந்தனைச் சிதறல்கள்....

- * காலம் என்றும் உங்களுக்காக காத்திருக்காது நீங்கள் காலத்திற்காக காத்திருங்கள்.
- * பொறுமை - இது இரும்பான விடயம் இலகுவில் எவரிடமும் ஒட்டிக்கொள்ளாது. ஆனாலும் எம் முயற்சியினாலேயே இதனை பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.
- * ஆண்டவன் நம் ஆடம்பரத்திற்கு தரும் தண்டனையே வறுமை
- * நட்பு ஆழகாகயிருந்தால் தான் உறுதியானதாக அமையும்.
- * மனிதனின் அறிவுக்கண்ணை திறப்பதுதான் கல்வி என்ற சாவி.
- * பொறாமை பொல்லாததொரு தீயசக்தி இந்த சக்தியால் எரிந்து சாம்பராகாத சாம்ராஜ்யமே யில்லை
- * நல்லதையும், கெட்டதையும் ஒரே கணத்தில் நடைமுறைபடுத்தும் சட்டசபை தான் மனிதனின் நாக்கு.

தொகுப்பு:- உஷா சந்திரசேகர்

ஆனால் நான் அவர்களைப் போல வட்டங்கள் கீறிவில்லை" என்று கூறிவிட்டு மேலும் ஏதோ கூறினான். பின் காசுகளை மேலே எறிந்தான். அவை நிலத்தில் வீழ்ந்தது, அவற்றை எல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டு போனான். அவன் ஒரு காசும் கோவிலுக்கு கொடுக்கவேண்டி இருக்கவில்லை நண்பர்களும் அவன் மேல் குறை கூற முடியவில்லை. பகீரதனின் கெட்டித்தனத்தை மெச்சிவிட்டுச் சென்றனர்.

அப்படியானால் அவன் என்ன நேத்தி செய்தான்.

(எமது புதிர் போட்டி பற்றிய அறிவித்தலை கடைசி பக்கம் பார்க்கவும்).

மனிதன் நாயிடமிருந்து இப்படிப்பட்டவைகளைக் பாடமாகப் கற்றுக்கொள்ள அவசியப்படுகின்றான். தமக்கு பிறர் செய்த நன்றியை எப்பவும் மறவா திருக்கவும் தனக்குச் செய்த தீமையை மறந்துவிடவும், இவன் பழகிவிட்டால் ஒற்றுமை ஒங்கி நட்பு வளர்ந்த வளமானதோர் சமுதாயத்தில் நாங்களும் வாழலாமன்றோ?

நீங்கள் வரவில்லையே!

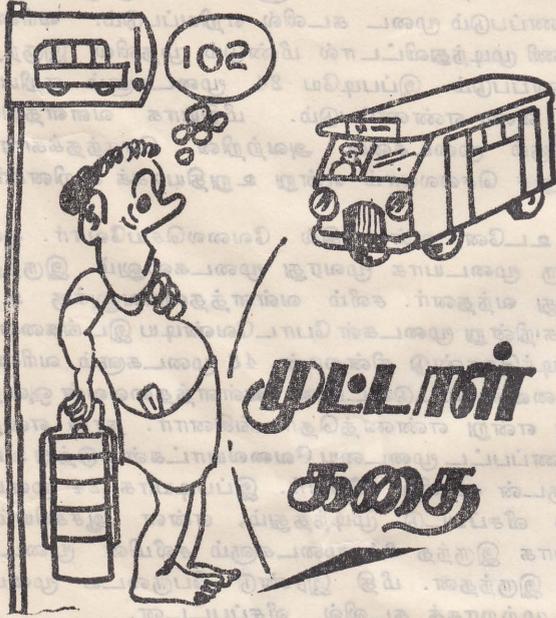
சுமதி பெற்றோர்களுக்குச் செல்லப்பிள்ளை. அம்மா அவளுக்கு எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொடுப்பா. பாடசாலையில் கொடுக்கப்படும் வீட்டு வேலைகளுக்கும் விடைசொல்லிக் கொடுப்பா. சுமதி அவற்றை அப்படியே எழுதி ஆகிரியர்களிடப் காட்டி வகுப்பில் ஆகக்கூடிய புள்ளிகளைப் பெறுவாள்.

சுமதிக்கு அம்மா இப்படிச் சொல்லிக் கொடுப்பது அப்பாவுக்கு விருப்பம் இல்லை. சிறிய பிள்ளைகள் தாமே கற்க யோசிக்கப் பழக்க வேண்டுமே அல்லாமல் அவர்களைத் தாமே கற்கச் கந்தர்ப்பம் கொடுக்காது விடைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது என்பது அப்பாவின் கட்சி. பிள்ளைகளுக்கு அருகே இருந்து உணவு ஊட்டுவதுபோலக் கல்வி புகட்டினால் அவர்கள் மூளை வளராது, தாமாகவே செயல்படமாட்டார்கள் என்று அப்பா அம்மாவிடம் சொல்லுவார். ஆனால் அம்மா கேட்கமாட்டா. அப்பாவுடன் சண்டைக்குத் தான்போவா

தவணைப் பரீட்சை வந்தது. சுமதிக்குத் தானாகவே விடை எழுத முடியவில்லை மிகக் குறைந்த புள்ளிகளே பரீட்சையில் பெற்றாள் அம்மா சுமதியிடம் குறைபட்டா. ஆனால் சுமதி "நீங்கள் வந்து விடைகளைச் சொல்லித் தரவில்லையே" என்று சாதாரணமாகக் சொன்னாள்.

புத்திசாலி வேலைக்காரன்

மதியழகன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு வயது இருபது இருக்கும். பெயர் மதியழகன் என்று இருந்தாலும் அவனுக்குப் பொது அறிவு என்பது துப்பரவாக இல்லை. அவனுக்கு 20 வயதாகியும் ஒரு அனுபவமும் இல்லை. ஏதாவது ஒரு வேலை கொடுத்தால் புத்திசாலித்தனமாகச் செய்யமாட்டான். எங்காவது ஏதாவது தவறு செய்தே விடுவான். இதனால் பெருநட்டம் அல்லது வெட்கம்தான் ஏற்படும், எனினும் அவனது நிலையை அறிந்தும், அவனது வஞ்சகமில்லா தன்மையை உணர்ந்தும் அவனை வேலையினின்றும் நீக்காது வைத்திருந்தனர்.

மதியழகனின் எசமானர் ஒரு வயோதிபர் அவருக்கு கொட்டாஞ்சேனையில் ஒரு மளிகைக்கடை இருந்தது. அவருக்கு ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துவராது. இதனால் அவர் காலையில் கடைக்குச் செல்லும் போது மதிய உணவையும் எடுத்துச் செல்வார். ஒரு நாள் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் மதிய உணவை சமைத்துக் கொடுக்க அவர் மனைவியால் முடியவில்லை. எனவே மதியழகனிடம் உணவைக் கொடுத்து அனுப்புவதாகக் கூறி கணவனை வழியனுப்பி வைத்தான்.

கணவன் சென்றதும் உணவைச் சமையல் செய்த பின்னர் மதியழகனைக் கூப்பிட்டான். இவனுக்கு புத்திசாலித்தனம் என்பதனால் அவன் செய்யவேண்டியதை கவனமாகக் கூறினான்:- “102ம் பஸ்ஸில் ஏறி, கொட்டாஞ்சேனைக்கு டிக்கட் வாங்கு. நாலு ரூபா எடுப்பார்கள். அந்த பஸ் கொட்டாஞ்சேனை பஸ் தரிப்பில் போய் நிற்கும். அப்போது பஸ்ஸிலிருந்து எல்லாரும் இறங்குவார்கள். நீயும் இறங்கு. பஸ் நிலையத்துக்கு எதிரே இருக்கும் கடை ஒன்றில் இந்தத் துண்டைக் காட்டு. இதில் நீங்கே போகவேண்டும் என்பதை எழுதியிருக்கிறேன். அவர்கள் இடத்தைக் காட்டுவார்கள். அங்கே போனால் ஐயா இருப்பார். அவரிடம் இந்த சாப்பாட்டைக் கொடு. பின் மீண்டும் பஸ் தரிப்புக்கு வந்து 102ம் பஸ்ஸில் ஏறு. ரூபா நாலுக்கு டிக்கட் வாங்கிக்கொள். பஸ் வரும் போது இடத்தை அவதானி. வெள்ளவத்தையில் உள்ள இடம் உனக்கு தெரியும்தானே! எமது வீட்டிற்கு கிட்ட வந்ததும் மணியை அடி. பஸ்ஸை நிப்பாட்டுவார்கள். இறங்கி வீடு வா” என்று விளக்கமாகக் கூறி பஸ் டிக்கட்டுக் காக எட்டு ரூபா சில்லறையாகக் கொடுத்து அனுப்பினான். மதியழகனும் தான் சரியாகச் செய்வதாகக் கூறி சென்றான்.

இரண்டு மூன்று மணி நேரத்தின் பின் மதியழகனின் எசமானி வேறு அலுவலாய் பஸ்தரிப்பை அண்மித்ததும் அங்கு மதியழகன் நிற்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும் வேதனையும் பட்டான். அவனை கூப்பிட்டு ஏன் இன்னும் போகவில்லை என்று கேட்க:- “நீங்கள் 102ம் பஸ்ஸில் போகச் சொன்னீர்கள், அது தான் 102 பஸ்வரும் வரை காத்திருக்கிறேன் 80 பஸ்கள் போய் விட்டன. இன்னும் 22 பஸ்கள் தானே. இன்னும் 1/2 மணி நேரத்தில் வந்து விடும் என்று மிகச்சலபமாகச் சொன்னான். விதியே என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டான் எசமானி.

குறிப்பு:- வெள்ளவத்தையில் இருந்து கொட்டாஞ்சேனை செல்லும் பஸ்ஸின் வழி இலக்கங்களில் 102 ஒன்றாகும்.

அன்பின் திருவுருவங்களே:-

நூறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதை விட ஒரு விஷயத்தைச் செயலில் நிறைவேற்றினால் அதுவே சாலச் சிறந்தது. சுயநலமற்ற தொண்டினால் உங்கள் வாழ்வைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளுங்கள். அதிகம் பேசுவருக்குப் பணிபுரிய நேரமிருக்காது. பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவனுக்குப் பேசுவதற்கு அவகா

சமிருக்காது. வீண் பேச்சில் காலத்தைக் கழிப்பதை விட மனித குலத்துக்குச் சேவை மகேசனுக்குச் சேவை என்னும் உணர்வுடன் இறைவனின் நாமத்தை நாவில் உச்சரித்தபடியே சேவையில் ஈடுபட்டு வாழ்வைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபா

புதிர்க் கதை

எப்படிச் செய்தான்?

சலீம், அந்தோணி, இராமலிங்கம் என்ற மூன்று வியாபாரிகள் இராமேஸ்வரத் துறைமுகத்திலிருந்து மன்னார் இறங்கு துறைக்கு வள்ளத்தில் முறையே 24 மூடை, 12மூடை 12 மூடை வெங்காயத்துடன் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அதிக பாரம் ஏற்றியதால் வள்ளம் கஷ்டத்துடன் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தது.

நடுச் சமுத்திரத்தை வள்ளம் நெருங்கியதும் புயல் ஒன்று ஆரம்பித்தது. ஆரம்பித்த புயல் வலுவடைந்து கொண்டு வந்தது. வள்ளத்தினுள் இருந்தவர்கள் அனைவரும் வள்ளம் நிச்சயம் கடலில் மூழ்கும் என்று நம்பினர். அப்போது வள்ளத்தலைவன் வியாபாரிகளை நோக்கி 'வள்ளத்தின் பாரம் மிக அதிகமாக இருக்கிறது. பாரத்தை அரைவாசியாகக் குறைக்காவிடில் நாமும் மூடைகளும் கடலில் மூழ்குவது நிச்சயம். எனவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டு வந்த மூடைகளில் அரைப்பங்கைக் கடலில் எறிந்து விடவும் என்றான். இதற்குச் சலீம் உடன்படவில்லை. "நாணா, நாம் வள்ளத்தின் பாரத்தை அரைவாசி ஆக்கவேண்டும் என்பதும் எமது மூடைகளில் ஒருபங்கை கடலில் எறியவேண்டும் என்பதும் சரி. ஆனால் நாம் கொண்டு வந்த மூடைகளின் எண்ணிக்கையை வைத்து நாம் எறியவேண்டிய தொகையைக் கணிக்கக் கூடாது. இந்த எதிர்பாராதவிபத்தால் ஏற்படும் நஷ்டத்தை நாம் மூவரும் சமமாகப் பகிரவேண்டும். அதுதான் நியாயம். எனவே மொத்தமாக உள்ள 48 மூடைகளில் அரைவாசியான 24 மூடைகளையும் நாம் மூவரும் ஆளுக்கு 8 மூடைகள் வீதம் கடலில் எறிவோம்" என்று கூறினான். ஆனால் சலீம் கூறியதற்கு மற்ற இருவரும் சம்மதிக்கவில்லை. "ஐயா தலைவரே, இங்கு சம்பந்தப்பட்டது எண்ணிக்கையோ பெறுமதியோ அல்ல பாரம். நாம் இப்போது கடலில் எறிய நிர்ப்பந்தப்படுத்துயுள்ளது பாரமே. எனவே நியாயமாக நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரே விகித பாரத்தையே நஷ்டப்படவேண்டும். எனவே நீங்கள் கூறியதுபோல எமது மூடைகளின் பாரத்தில் அரைவாசியை நாம் இழக்கவேண்டும்" என்றார்கள்.

இதைக்கேட்ட வள்ளத் தலைவன் "உங்களது கருத்துக்களை விவாதித்து, ஆராய்ந்து முடிவு எடுக்க நேரம் போதாது. நான் உங்களை மதித்து எனது முடிவை ஒரு வேண்டுகோளாகக் கூறினேன். ஆனால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே நான் இப்போது எனது மனச்சாட்சிக்குச் சரி என்று தெரியும் முடிவை செயல்படுத்தப் போகிறேன். உங்களில் எவருக்கும் ஆட்சேபனை எழுப்ப உரிமை இல்லை. உடனடியாக உங்கள் மூடைகளையெல்லாம் ஒரே நிரையில் அடுக்கவும். நான் ஒன்று பத்து இருபது, முப்பது நாற்பது, ஐம்பது அறுபது எழுபது, எண்பது, தொண்ணூறு நூறு என்று வரிசைக் கிரமமாக எண்ணுவேன். நூறு என்று எண்ணப்படும் மூடை கடலில் எறியப்படும். வரிசை எண்ணி முடிந்துவிட்டால் மீண்டும் முதலில் இருந்து எண்ணப்படும். இப்படியே 24 மூடைகளும் எறியப்படும் வரை எண்ணப்படும். மீதியாக வள்ளத்தில் இருக்கும் மூடைகளை அவற்றின் சொந்தக்காரர் எடுத்துச் செல்லலாம் என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

உடனே வள்ளத்தில் வேலைசெய்வோர். ஒவ்வொரு மூடையாக மூவரது மூடைகளிலும் இருந்து எடுத்து வந்தனர். சலீம் வள்ளத்தலைவனுக்கு உதவியாக நின்று மூடைகள் போடவேண்டிய இடங்களைக் காட்டிக்கொண்டு நின்றான். 48 மூடைகளும் வரிசையில் வைக்கப்பட்டுவிட்டன. வள்ளத்தலைவன் ஒன்று பத்து என்று எண்ணத்தொடங்கினார். நூறு என்று எண்ணப்பட்ட மூடையை வேலையாட்கள் எடுத்து உடனுக்குடன் கடலில் வீசினர். இப்படியாக 24 மூடைகளும் வீசப்பட்டு முடிந்ததும், என்ன ஆச்சரியம். மீதியாக இருந்த 24 மூடைகளும் சலீமின் மூடைகளாக இருந்தன. மீதி இரண்டு பேருடைய மூடைகளும் முற்றாகக் கடலில் வீசப்பட்டன.

அப்படியானால் சலீமின் மூடைகள் எத்தனை எத்தனையாவது மூடைகளாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன?

(புதிர் பற்றிய அறிவித்தலை கடைசிப் பக்கம் பார்க்க)

சொல் நயம்

சில பெரியார்கள் நகைச்சுவையாகவும், சொல் நயத்துடனும் பேசும் இயல்புடையோராக உள்ளனர். இவர்களில் கி. வா. ஜகநாதன் முக்கியமானவர். இன்னும் வேறு பலரும் உளர். கீழே சிலவற்றைத் தருகிறோம். இவைபோன்ற வேறு சிலேடைகள் இருப்பின் எமக்கு அனுப்பிவைக்கவும். தகுந்தவை பிரசுரிக்கப்படும்.

அன்பர் ஒருவர் கி. வா. ஜ. அவர்களுக்கு ஒரு கொய்யாப் பழத்தைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கிக் கொண்ட கி. வா. ஜ. அவர்கள் "கொய்யாப்பழமே சுவை கூடியது" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்ட அன்பர் முக்கனிகளாகிய மாம்பழம், வாழைப்பழம், பலாப்பழத்திலும் பார்க்கவா கொய்யாப்பழம் சுவை

யுடையது" என்று கேட்டார். அதற்கு கி. வா. ஜ. அவர்கள் "நான் இந்தக் கொய்யாப் பழத்தைச் சொல்லவில்லை. எந்தப்பழமானாலும் கொய்யாப் பழத்தைவிட கொய்யாப்பழமே சுவையானது என்றேன்" என்றார்.

ஒரு சமயம் கி. வா. ஜ. வை ஒரு பெரிய மனிதர் காரில் அழைத்துச் சென்றார். வேறு சிலரும் அவருடன் பிரயாணம் செய்ததனால், காரில் சற்றே நெருக்கமாக இருந்தது. கி. வா. ஜ. அவர்கள் சிறிது வசதியற்றுக் காணப்பட்டார். கி. வா. ஜ. வின் அருகே இருந்த அந்தப் பெரிய மனிதர் "உங்களுக்கு அசௌகரியமாக இருக்கிறது" என்றார். உங்களுடன் நெருங்கியிருக்கும் வாய்ப்பை விடலாமா? என்றார் கி. வா. ஜ. அவர்கள்.

புதிர்க் கதை

சுப்பையன் ஒரு தொழிலாளி. அவன் சிறந்த வேலைக்காரனாகவும், நன் நடத்தையுடையவனாகவும் இருந்த போதிலும் அவனுக்கு அதிஷ்டம் என்பது துளிகூட இருக்கவில்லை. இதனால் அவன் எப்போதும் உதவி வேலையாளனாக - ஒரு கூலிக்காரனாகவே வாழ்ந்து வந்தான். அவனை வேலைக்கு அமர்த்துவோர் இயன்றளவு அதிக வேலை வாங்கிக் கொண்டு இயன்றளவு குறைந்த கூலியையே கொடுத்து வந்தனர். இதனால் அவன் எப்போதும் கஷ்டமான சீவியத்தையே நடாத்தி வந்தான்.

ஒரு நாள் ஒரு பெரிய செல்வந்தர் வீட்டில் வேலை செய்ய வேண்டி வந்தது. அன்று அச் செல்வந்தரின் மூன்று வயதுப் பிள்ளைக்கு பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் நடைபெற விருந்தது. அதற்காக வீடு, தோட்டம் ஆகியவற்றை சுத்தம் செய்யவும் தளபாடம் மற்றும் பொருட்களை விளக்கவும் அவன் அமர்த்தப்பட்டான். அந்த பெரிய மாளிகைக்குள் நுழையவே அவனுக்கு பயமாகவும் ஆச்சரியமகவும் இருந்தது "அடேயப்பா எவ்வளவு பொருட்கள், எவ்வளவு தளபாடங்கள், என்ன அழகான சுவர்கள், நிலங்கள் தொட்டாலே வழக்கும் போல இருக்கிறதே" என்ற பயத்துடனும், ஆச்சரியத்துடனும் தனது வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். பிறந்த நாள் விழா ஆரம்பமாயிற்று. பெரிய கார்களில் அழகாக உடுத்த சோன்கள், சோட்டிகள், பிள்ளைகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து கொண்டிருந்தனர். மாளிகைக்கு வெளியே கண்ணுக்கு தெரிகிற இடமெல்லாம் கார்கள் நிற்பாட்டப்பட்டிருந்தன. விருந்தினர் எல்லாரும் விலையுயர்ந்த பொருட்களை அன்பளிப்பாக கொண்டு வந்திருந்தனர். சிறுபிள்ளைகள் விளையாட்டு சமாண்கள், உடைகள், மாலைகள், மோதிரங்கள் இப்படி அநேக பொருட்கள் கொண்டு வந்தார்கள். விருந்தினர்க்கு குளிர்பானம், இனிப்பு வகை பலகாரங்கள் முதலிலும், இரவு போசனம் பின்பும் வழங்கப்பட்டன ஒருவாறாக இரவு 10 மணியளவில் கொண்டாட்டம் முடிவடைந்து விருந்தினர் தத்தம் வீடு திரும்பினர். அதுவரை அவன் வாயைப்பிளந்து ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விருந்திற்கு தயாரிக்கப்பட்ட தீன்பண்டங்களிலும் உணவு வகையிலும் கணிசமான அளவு மிஞ்சியதால் சுப்பையனையும் உணவு அருந்தும்படி அழைத்தார்கள். அந்த உணவையும் உண்ட அவனுக்கு இது வரை இருந்த சிந்தனை ஆசையாக மாறியது.

"பிறந்தால் செல்வந்தர் வீட்டில் பிறக்கவேண்டும். எத்தனை பெரிய வீட்டில் வசிக்கிறார்கள். எவ்வளவு அழகான வீடு, எவ்வளவு விலையுயர்ந்த சாமான்கள், எத்தனை கார்கள், கூப்பிட எத்தனை வேலையாட்கள், எவ்வளவு உருசியான சாப்பாடு, சேநானும் சீவிக்கிறேனே, வாழ்ந்தால் செல்வந்தனாக எல்லா வசதியுடனும் வாழ வேண்டும், இல்லாவிடில் இறந்துவிட வேண்டும்" என்று தனக்குள்ளே பேசிக் கொண்டு வீடு திரும்பினான். அவனுக்கு ஐம்பது வீதம் வாழ்க்கையில் வெறுப்பு தட்டியது. மனச்சோர்வுடன் வீட்டையடைந்தான்.

என்ன வரம் போட்டான்?

இந்த மனவேதனை சில நாட்கள் இருந்தன. நாளடைவில் இந்த மனவேதனை குறைந்து மீண்டும் முன்புபோல உற்சாகமாக சுப்பையன் நடமாடத் தொடங்கினான். அன்று அந்தஊரில் ஒரு விளையாட்டு போட்டி நடக்க இருந்தது. இலங்கை தீவில் உள்ள நகர்களில் இருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட வீரர்கள் பல பல விளையாட்டுக்களில் போட்டியிடவிருந்தது. பலதரப்பட்ட ஓட்டம், பாச்சல், பாரம் தூக்குதல் மல்யுத்தம் போன்ற பல விளையாட்டுகளில் போட்டி நடக்க இருந்தன. ஏறக்குறைய இருபத்தேழு ஊர்களிலிருந்து வீரர்கள், வீராங்கனைகள் போட்டியிட இருந்தனர். இவ்விளையாட்டு மைதானத்தை துப்பரவாக்கவும், பரமரிக்கவும் நூற்றுக்கணக்கான கூலியாட்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். இப்படி அமர்த்தப்பட்டவர்களில் சுப்பையனும் ஒருவன். இவ்வேலைாட்கள் அனைவரும் போட்டி தினத்துக்கு பத்து நாட்கள் முன்பிருந்தே போட்டி முடிந்து ஐந்து நாள்வரை வேலைக்கு ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டனர். வேலையாட்கள் மைதானத்திலேயே உள்ள விடுதியில் தங்கவேண்டும் என்பது ஏற்பாடு.

போட்டிகள் ஆரம்பமாகின போட்டிகள் ஏழு நாட்கள் நடைபெற்றன, தினமும் ஏறத்தாழ முப்பது போட்டிகள் இடம்பெற்றன. ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர்கள் தினமும் வந்து போட்டிகளை பார்த்தனர். அவர்கள் வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த பலவிதமாக முயன்றனர். வீரர்களையும், வீராங்கனைகளையும் நூற்றுக்கணக்கானோர் படம் எடுத்தனர், சிலர் வீடியோவும் செய்தார்கள், ஒவ்வொரு போட்டி முடிவிலும் அப்போட்டியில் முதல் மூன்று இடங்களை பெற்ற வீரர்களுக்கு பரிசு கொடுத்து கௌரவித்தனர். அவர்களுக்கு பணப்பையும் கிடைத்தது. சிலருக்கு ஒரு இலட்ச ரூபாவுக்குமேல் கூட கிடைத்தது.

இவற்றை கவனித்து கொண்டிருந்த சுப்பையனுக்கு தன்னில் வெறுப்பாக இருந்தது. “நான் செல்வந்தனாக இருக்கத்தான் முடியவில்லை. போகிறது. ஒரு வீரனாக ஆகுதல் இருக்கக் கூடாது. என்ன மாதிரி வீரரைப்புகழ்கிறார்கள். அன்பளிப்பு கொடுக்கிறார்கள். சே நான் ஏன் பிறந்தேன்” என்று மனதினுள் பெருமிக்கொண்டிருந்தான். ஒப்பந்தம் முடிந்து செல்லும் போது வேண்டாவெறுப்பாக சென்றான். வாழ்வதிலே எந்த விதமான அர்த்தமும் இல்லை, இறப்பதே மேல். இப்ப சுப்பையா எழுபத்தைந்து வயதம் இறந்தே போய்விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்து விட்டான்.

இன்னும் சில நாட்கள் சென்றன. சுப்பையா நடைப்பிணமாக விருப்பு ஏதும் இல்லாது நாட்களை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான். வேலையையும் ஆர்வமாக செய்வதில்லை. இப்படி இருக்கும் போது அவ்வூருக்கு ஒரு மேதை வந்தார். அவர் என்ன விடயத்தில் கேள்வி கேட்டாலும் உடனே பதில் சொல்வார் எந்த கணக்கு கேட்டாலும் விடை சொல்வார், அவர் நடத்தும் நிகழ்ச்சிக்கு ஊர் மக்கள் திரண்டு சென்றனர். என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம், என்ற யோசனையில் சுப்பையனும் அங்கு சென்றான். அங்கே கூடியிருந்த மக்களனைவரும் தத்தமக்கு கேட்கக்கூடிய கேள்விகளை கேட்டனர், அந்த மேதை கேள்விகேட்டு முடிந்த கணமே விடைகளை சரியாக சொன்னார். அவரை மடக்க நினைத்திருந்த ஓரிருவர் தம் எண்ணம் நிறைவேறாது தோல்விகண்டனர். மேதையின் பேட்டி முடிந்ததும் அங்கிருந்த பாரமன்ற பிரதிநிதி, தலைமையாசிரியர், மற்றும் அந்தஸ்த்துள்ள பெரியார்கள் எல்லாரும் மேதைக்கு மாலை அணிந்து புகழ்ந்து பேசினர். இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுப்பையனுக்கு தன்மேல் ஆத்திரம், ஆத்திரமாக வந்தது. “நான் செல்வந்தனில்லை. வீரன் இல்லை, அறிவாளியும் இல்லை, நான் ஏன் உயிர் வாழவேண்டும்? “இப்பவே போய்” என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று தனக்கு தானே கூறிக்கொண்டு வேகமாக கால்கள் போன போக்கிலேயே நடந்தான். எங்கு சென்று எப்படித்தன் உயிரை மாய்த்து கொள்வது என்பது பற்றி திட்டம் ஏதும் இல்லை. எனினும் போய்க்கொண்டே இருந்தான்.

அவன் சென்று கொண்டிருந்த பாதையில் ஒரு கோவிலில் பறைமேளம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அது என்ன விடயம் என்று பார்க்க கோவிலுக்கு சென்றான். அங்கிருந்த ஒருவனுடன் பேச்சுக்கொடுத்தான், அவன் கூறியதிலிருந்து அந்தக் காளி கோவிலில் ஏழு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை வாழ்க்கையில் திருப்தி அடையாதவர்கள் தம்மைத்தாமே நரபலி கொடுப்பார்கள் என்றும், அப்படி அவர்கள் பலியாகும் போது என்ன விரும்புகிறார்களோ, அவ்விருப்பம் நிறைவேறும் என்றும் சுப்பையனுக்கு தெரிந்தது. அப்படி ஏழு வருடங்களுக்கொருமுறை நடக்கும் விழா இந்த வருடம் நடப்பது சுப்பையனுக்கு சந்தோஷத்தை கொடுத்தது. தனது விருப்பமான கல்வி, செல்வம், வீரம் தனக்கு அடுத்த பிறப்பில் கிடைக்கவேண்டும் என வேண்டி தனது உயிரை விட முடிவு செய்தான், தனது முடிவை கோவிலில் நின்ற மற்றவனிடம் கூறினான் அதற்கு அந்த மனிதன் “அப்படி முடியாது. ஆக ஒரு விருப்பத்தைதான் கேட்கமுடியும் ஒன்றிற்கு கூடக் கேட்டால் ஒன்றும் கிடையாது போகும்” என்று கூறினான்.

சுப்பையனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கல்வியா, செல்வமா, வீரமா இதில் எதை கேட்பது என்று குழம்பிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு பெண் பலி பீடத்திற்கு வந்தாள், “அம்மாளே நான் செல்வம் இல்லாது பெரிதும் கஷ்டப்பட்டு விட்டேன், எனக்கு அடுத்த பிறப்பிலாவது செல்வத்தை தர எனக்கு இருக்கும் செல்வம் அரசனுக்குக் கூட இருக்கலாகாது” என வேண்டினாள். பலியாளி அவளதுகழுத்தை வெட்டினான். இதைக்கண்ட சுப்பையன் ஆச்சரியப்பட்டான். இப்படி இருக்கும் போது இன்னொரு பெண் பலிபீடத்திற்கு வந்தாள். “மகாகாளியே நான் ஒரு கேடியை மணந்து பெரிதும் கஷ்டப்பட்டு விட்டேன். அடுத்த பிறப்பிலாவது ஒரு வீரமிக்க கணவனைத்தா. எனது கணவனை உலகில் வேறுயாரும் வீரத்தால் மிஞ்சக்கூடாது” என்று உருக்கமாக வேண்டிக்கொண்டு பலியானாள். இதையும் கண்ட சுப்பையன் மேலும் உசாரானான். அப்போது மூன்றாவதும் ஒரு பெண் வந்தாள் அவள் “அம்மா பத்திர காளியே நான் அறிவில்லாத ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு பெரிய சங்கடங்களில் மாட்டிக்கொண்டேன். எல்லாரும் எம்மை முட்டாள்கள் என்று எள்ளிநகையாடி விட்டதுமட்டுமல்லாமல் பல கஷ்டங்களையும் தந்துவிட்டார்கள். எனக்கு அடுத்த பிறப்பு என்று ஒன்றிருந்தால் நான் ஒரு சிறந்த அறிஞனுக்கே வாழ்க்கைப்பட வேண்டும்” என வேண்டிப் பலியானாள்.

இதையும் கண்ணுற்ற சுப்பையன் உடனே பலி இடத்திற்கு ஓடிச் சென்று வேண்டுகல் ஒன்றைச் செய்தான். வேண்டுகல் முடிந்ததும் பலியாளி அவனது கழுத்தை வெட்டிவிடுத்தினாள்.

அப்படியானால் அவன் தன் உயிரைமாய்க்கும் போது என்ன வேண்டுகல் செய்திருப்பான்?

— விடைபோடியில் கூறுக —
 (“புதிர்ப் போட்டி” பற்றிய விபரத்தை கடைசிப் பக்கம் பார்க்க)

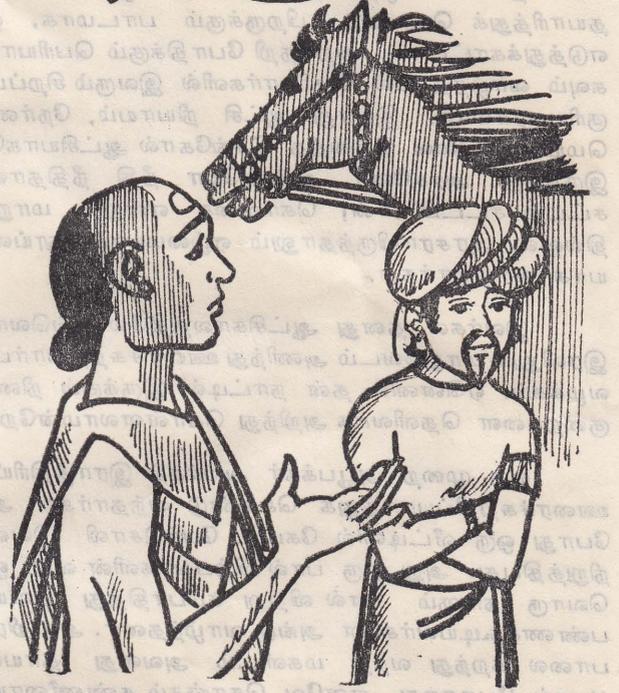
தெனாலிராமன் குறும்பு மிக்கவன். அவன் அவ்வூரில் இருந்த ஒரு அந்தணனை அடிக்கடி கேலி செய்து வந்தான். இது அந்தணனுக்குச் சரியான ஆத்திரத்தை உண்டாக்கும். ஆனால் தெனாலிராமன் அரசனுடன் நெருங்கிப் பழகுவான் ஆதலால் யாதும் அந்தணனால் செய்ய முடியவில்லை. எனவே நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்ப்பார்த்திருந்தான்.

அந்தணன் எதிர்ப்பார்த்த சந்தர்ப்பம் வந்தது, தெனாலிராமனுக்குக் கடுஞ்சகயினம் ஒன்று வந்தது. அதை மருத்துவர்களால் மாற்ற முடியவில்லை. அந்தணன் ஒருவன் மந்தரித்துத் தீர்த்தம் கொடுத்தால் தான் சகயினம் மாறும் என்று கூறப்பட்டது. எனவே தெனாலிராமனின் மனைவி இந்த அந்தணனை அணுகித் தீர்த்தம் மந்தரித்துத் தரும்படி கேட்டாள். அந்தணன் தெனாலிராமன் தனக்கு இதுவரை செய்த குறும்புகளுக்குத் தண்டனை கொடுக்க முடிவு செய்து “நூறு வெள்ளிக் காசு தந்தால் தான் நான் தீர்த்தம் மந்தரித்துத் தருவேன்” என்று கூறிவிட்டான். மனைவியானவள் இதைத் தெனாலிராமனுக்குக் கூறினாள்.

அந்தணன் தன்மேல் வஞ்சம் தீர்க்கிறான் என்பதைத் தெனாலிராமன் தெரிந்து கொண்டான். ஆனால் அந்தணனின் உதவி பெரிதும் தேவையாக இருந்தது. அதே சமயம் அந்தணன் கேட்ட நூறு வெள்ளிக் காசையும் கொடுக்க அவனுக்கு விருப்பம் இல்லை. எனவே அந்தணனைத் தந்திரத்தால் வெல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். தன் மனைவியிடம் “எம்மிடம் நூறு வெள்ளிக்காசு இல்லை. ஆனால் குதிரை இருக்கிறது. அதைவற்று அந்தணனின் பணம் கொடுப்பதாக கூறு” என்று சொன்னான். மனைவியும் அப்படியே அந்தணனிடம் கூறினாள்.

அரசன் தெனாலிராமனுக்கு ஒரு பந்தயக் குதிரைபரிசளித்ததும், அது நூறு வெள்ளிக்காசிற்கும் அதிகமாக விற்கக்கூடியது என்பதும் அந்தணனுக்குத் தெரியும். குதிரையை விற்றுப் பெறும் முழுப்பணத்தையும் அபகரிக்க ஆசைப்பட்டான். எனவே அவன் தெனாலிராமனிடம் வந்து, “ராமா நீ குதிரையை விற்றுக் கிடைக்கும் முழுப்பணத்தையும் எனக்குத் தருவதானால் நான் சம்மதிக்கிறேன். இல்லாவிடில் முதலிலேயே நூறு காசு தரவேண்டும். என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டான். தெனாலிராமன், “நான் குதிரை விற்றுக்கிடைக்கும் முழுப்பணத்தையும் தரச் சம்மதிக்கிறேன்” என்று வாக்குக் கொடுத்தான். தெனாலிராமன் இப்படி வாக்குத்தந்து விட்டுப் பின் ஏமாற்றி விடுவானோ என்று ஐயமுற்ற அந்தணன் மீண்டும், “சொன்ன சொல் தவறமாட்டாயே. குதிரை விற்ற முழுப்பணத்தையும் தருவாய் தானே” என்றான். அந்தணன் தன் வாக்கினை நம்பவில்லை என்பதை உணர்ந்த தெனாலிராமன் “சத்தியமாகக் குதிரை விற்ற முழுப்பணத்தையும் உமக்குத் தருவேன். குதிரைக்குக் கிடைத்த விலையில் ஒரு சதமும் நான் எடுக்கமாட்டேன். இது சத்தியம்” என்றான். அந்தணன் சந்தோசத்துடன் தீர்த்தம் மந்தரித்துக் கொடுத்தான், ராமன் பூரணசகம் அடைந்தான்.

தெனாலிராமன் கேசு

அந்தணனும் ராமனும் சந்தைக்குக் குதிரையை விற்கப் புறப்படும் போது, ராமன் தன் அருகே நின்ற பூனையையும் பிடித்துத் தன்னுடன் சந்தைக்குக் கொண்டு வரலானான். அதைக்கண்ட அந்தணன் “ராமா பூனையை எதற்குக் கொண்டு வருகிறாய்?” என்று கேட்டான். அதற்கு ராமன் “எனக்கும் செலவிற்குப் பணம் தேவை, இதையும் விற்கப் போகிறேன்” என்றான். பூனையை யார் வாங்கு வார்கள்? அப்படி வாங்கினாலும் என்ன விலை கொடுக்கப் போகிறார்கள்? என்று ஆச்சரியத்துடன் அந்தணன் ராமனுடனும் குதிரையுடனும் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சந்தையை அடைந்ததும், ராமன், “என்னிடம் ஒரு பூனையும் ஒரு குதிரையும் விற்பதற்கு உண்டு. இரண்டையும் ஒன்றாகத்தான் விற்பேன். பூனையின் விலை நூறு வெள்ளிக்காசு. குதிரையின் விலை ஒரு வெள்ளிக்காசு. சம்மதமானோர் வாங்கலாம்” என்றான். இதைக் கேட்ட அந்தணன், இராமனிடம் “என்ன ராமா குதிரைக்கு ஒரு வெள்ளிக் காசு என்கிறாய்? நூறு வெள்ளிக் காசுக்கு அதிகமாக விற்கலாம்” என்றான். அதற்கு ராமன், ஐயரே, நான் உமக்குக்

(18 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

நீதிக்கதை :

இறைவன் அன்பு

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் மாபெரும் மார்க்க தூண்களாகவும், உலகம் போற்றும் தலைவர்களாகவும் வாழ்ந்து வெற்றிகண்ட மாபெரும் மேதைகளில் ஆபுபக்கர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் இஸ்லாமிய தொடக்க கால ஆட்சியாளர்களிலே முஹம்மது நபி அவர்களுக்கு பின்னர் முதலிடத்தைப் பெறுகின்றார்.

தன் வாழ்நாட்களை நேர்வழிப்பாதையில் தயாரித்துக் கொண்டு, பிறருக்கும் பாடமாக, ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, அறநெறி போதிக்கும் பெரியாராகவும் வாழ்ந்த பல பெரியார்களில் இவரும் சிறப்பிற் குரியவராவார். இவரது ஆட்சி நியாயம், நேர்மை, மெய்மை இவை நிலைத்த செங்கோல் ஆட்சியாகவே இருந்தது. அரசனோ ஆண்டியோ நீதி நீதிதான் சட்டம் சட்டம் தான்! கொள்கை என்றும் மாறுவ தில்லை. அரசராயிருந்தாலும் ஏழ்மையாக, தூய்மையாக வாழ்தார்கள்.

இவர்கள் தனது ஆட்சிகாலத்திலே ஒவ்வொரு இரவிலும் மாறுவேடம் அணிந்து ஊரைச்சுற்றிப்பார்ப்பது வழக்கம். ஏனெனில் தன் நாட்டில் இருக்கும் நிறை, குறைகளை தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ?

ஒரு முறை அபுபக்கர் அவர்கள் இராத்திரியில் ஊரைச்சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அப் போது ஒரு வீட்டினில் கேட்ட பேச்சொலி இவரை நிறுத்தியது. அது ஒரு பால் விற்பவர்களின் வீடு. ஒவ்வொரு நாளும் பால் விற்ப சம்பாதித்து ஜீவியம் பண்ணக்கூடியவர்களே அங்கு வாழ்ந்தனர். அன்றிரவு பாலை கறந்து வந்த மகளிடம் அவளது தாயார் "பால் போதாது. எனவே கொஞ்சம் தண்ணீரையும் இதில் கலந்து கூடுதலாகவே விற்கலாம்" என்றாள். ஆனால் மகளோ தாயின்கூற்றை எதிர்த்து "வேணா உம்மா, ஆபுபக்கர் அவர்கள் இதை கேள்விப்பட்டா என்னவாகும்? இது வேணா" என்று வாதிட்டாள் அதற்கு தாய் "அவர் பாக்கயா போறாரு" என்றாள் இதைக்கேட்ட மகள் "அபுபக்கர் இதை பார்க்கா விட்டாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இறைவன் இதைப்பாத்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறான்?" என்று பதில் கூறலானாள். இத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அபுபக்கர் அவர்கள் வீடு திரும்பி அடுத்த நாள் அந்த தாயையும் மகளையும் தன் சபைக்கு அழைத்து, மகளின் நேர்மையையும், இறைவன் மீது கொண்டுள்ள பயபக்தியையும், பாராட்டி தனது ஒரே மகனை அந்தப் பெண்ணுக்கே திருமணம் முடித்தும் வைத்தார்.

தொனாலி ராம

(17ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

குதிரைவிற்ப காசைத் தருவதாகத்தான் பொருந்தினேன். என்ன விலைக்கு விற்பேன் என்று பொருந்தவில்லை. எவ்வளவுக்குக் குதிரையை விற்கிறேனோ, அதை அப்படியே தந்து விடுவேன்" என்றான். அந்தணன் யாதும் பேசமுடியாது தலைகுனிந்தான்.

ஆம்! ஒரே வசனம் ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தை

உயற்றிவிட்டதல்லவா? அதுவெறும் வசனமல்ல இறைவனின் பயபக்தி! மனதுக்குள் வாம்முநேர்மை! இவற்றின் எதிரொலியே. ஏன் தாய் சொன்னது போன்றே பாலினில் தண்ணீரை கலப்படம் செய்து விற்கக்கூடாது? விற்றால் மற்றைய நாட்களைவிட பணம் கொஞ்சம் அதிகம்

வரும் அந்தப் பணம் மிகுதியாய் போகும். இப்படியே கொஞ்ச நாள் சேகரித்தால் இவர்களும் நல்ல வசதிகளை பெறமுடியாதோ? இல்லை அது கலப்படம் செய்து அந்தியாய் சம்பாதித்த பணமாகிறது. அதனால் எதைப்பெற்றாலும் அது அந்தியாகவே அழியும். இறைவன் கொடுத்த மூளையின் ஆறாவது அம்சமான புகத்தறிவு இங்கு நீதியையும், அநீதியையும் பகுத்துவிட்டது! நேர்மையையும், பக்தியையும் உருவாக்குகிறது. இல்லாவிடின் அபுபக்கர்தான் பார்க்கவில்லையே, பாலில் தண்ணீரை சலக்கலாமே? ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இறைவன் ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்ற எண்ணம் வந்திருக்குமா? "எவன் இறைவனுக்குப்பயப்படுகிறானோ அவன் நீதிக்கு பயப்படுகிறான். நியாயம், நேர்மைக்கு பயப்படுகிறான்! அவனே வாழ்வில் உயர்வும் பெறுகிறான்" என்கே நீதியோ அங்கே இறைவன் பார்வை எப்போதும் இருக்கிறது. ஆகவே, நாங்கரும் நேர்மை, நியாயம் இவற்றை பின்பற்றி இறைவனின் அன்பை பெற முயல்வோமா?

* முற்றும் *

தொகுப்பு :- M. I. M. I.

குறிப்பு :

"மழலை என் செல்வம்" சிறுவர் சஞ்சிகைக்குக் கிடைத்த இம் முதல் நீதிக்கதை கொழும்பை சேர்ந்த செல்வன் எம். ஐ. எம். இர்பானுடையது எமது பத்திரிகையின் முதல் கதை எழுத்தாளராக கௌரவிக்கின்றோம்!

நூற்றொரு வெள்ளிக் காசைக் கொடுத்துக் கொடுத்துக் குதிரையையும் பூனையையும் வாங்கிய ஒருவன், பூனையைக் கலைத்து விட்டுக் குதிரையுடன் சென்றான். அந்தணன் ஒரு வெள்ளிக் காசுடனும் மனவருத்தத்துடனும் சென்றான். இராமன் வழமை போல் வெற்றிக் களிப்புடன் வீடு சென்றான்.

(இது உண்மையில் நடந்த சம்பவம்)

அமெரிக்காவில் சார்லஸ் பில்மோர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியின் பெயர் மாட்டில் பில்மோர் என்பது.

மாட்டில் சிறு வயதிலிருந்து பலவியாதிகளுக்கு உட்பட்டவர். எப்பொழுதும் ஏதாவது மருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். அவருடைய படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பெட்டி இருக்கும். அதில் நிறைய மருந்துப் புட்டிகள் இருக்கும். ஆனால் இத்தனை மருந்துகள் சாப்பிட்டும்கூட அவருடைய உடம்பு குணமாகவேயில்லை.

மரட்டிலுக்கு நாற்பத்தொரு வயதிற்குக்கும். அப்பொழுது மிகுந்த நோயாய்ப்படுத்து விட்டார். கணவர் என்னென்னமோ மருந்துகள் கொடுத்துப் பார்த்தார். ஆனால் குணம் தெரியவே இல்லை. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் கணவன் மனைவி இருவரும் மனமுடைந்து போனார்கள்.

அப்பொழுது ஒரு நண்பர் இவர்களைப் பார்க்கவந்தார். யாரோ ஒருவர் பிரசங்கம் செய்கிறார் என்றும், அந்தப் பிரசங்கத்தை இருவரும் போய்க்கேட்கவேண்டும் என்றும் அவர் கண்டித்துச் சொன்னார். நண்பரின் வார்த்தையைத் தட்டமுடியாமல் இருவரும் பிரசங்கம் கேட்கச் சென்றனர்.

சார்லஸ் பில்மோருக்கு பிரசங்கம் ருசிகரமாக இருந்ததாகப் படவில்லை. ஆனால் மாட்டிலுக்கோ அந்தப் பிரசங்கம் மனதில் ஆழப்பதிந்தது. பிரசங்கம் செய்தவர் சொன்ன சில வார்த்தைகள் அவர் மனதை விட்டு நீங்கவே இல்லை. அந்த வார்த்தைகளை அவர் திரும்பத் திரும்பத் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டார். “நீங்கள் கடவுளின் குழந்தைகள் ஆகவே வியாதி என்பது உங்களுக்கு இருக்க முடியாது” என்பது தான் அந்த வார்த்தைகள்.

பிரசங்கத்தை கேட்டதிலிருந்து மரட்டிலின் கடவுள் நம்பிக்கை இன்னும் அதிகரித்தது. கடவுளை வேண்டிக் கொண்டால் தம் உடம்பு குணமாகிவிடும் என்கிற நம்பிக்கை வலுத்தது. ஆகவே அன்றிலிருந்து அவர் “நான் கடவுளின் குழந்தை... அப்படியிருக்க எனக்கு வியாதி எப்படியிருக்கும்? என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டார். சிறிது சிறிதாக அவர் குணமடைய ஆரம்பித்தார். இரண்டு வருடங்களில் அவர் பூரண குணமடைந்து விட்டார். அதிலிருந்து, “நாம் கடவுளின் குழந்தை அதனால் குணமாகி விடுவோம்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் எந்த வியாதியும் குணமாகி விடும் என்கிற நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்பட்டது.

பக்கத்து வீட்டில் கைஸ்கே என்னும் பெயருடைய ஒரு முடவர் இருந்தார். அவர் விசயத்தில் இதைப் பரீட்சித்து விடுவது என்று மரட்டில் தீர்மானித்தார். நடக்க முடியாத கைஸ்கே அவருக்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு தள்ளுவண்டியில் தான்

நாம் கடவுளின் குழந்தைகள்

செல்வார். மரட்டில் அவரிடம் நீங்கள் கடவுளின் குழந்தை. அப்படியிருக்க அவர் உங்களை முடமாக இருக்க விடமாட்டார். நீங்கள் நடக்கத்தான் போகிறீர்கள் நீங்கள் நடக்கத்தான் போகிறீர்கள்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். நாளடைவில் கைஸ்கேயும் இந்த வார்த்தைகளை நம்ப ஆரம்பித்தார். “நான் கடவுளின் குழந்தை” அப்படி இருக்கும் போது, என்னை முடமாக இருக்க அவர் எப்படி விடிவார்? நான் நடக்கத்தான் போகிறேன்”. என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தவர் ஒரு நாள் தம் தள்ளுவண்டியைத் தூக்கி எறிந்தார், எல்லோரையும் போல நடக்க ஆரம்பித்தார்.

இதைப் பார்த்த பிறகு தான் சார்லஸ் பில்மோரும் கடவுள் நம்பிக்கையினால் சாதிக்க முடியாத காரியங்கள் ஒன்றும் கிடையாது என்று நம்ப ஆரம்பித்தார். சிறு வயதில் அவர் பனிக்கட்டியின் மீது சறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் இடுப்பு எலும்பு ஒன்று ஓடிய, அவரும் நொண்டி நொண்டித் தான் நடந்து கொண்டிருந்தார். பக்கத்து வீட்டுக்காரர் நடக்க ஆரம்பித்ததைப் பார்த்தும் இவரும் “நான் கடவுளின் குழந்தை. ஆகவே அவர் என்னை நொண்டியாக இருக்கவிடமாட்டார் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். கடவுளையும் வேண்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். கடைசியில் இவரும் குணமானார்.

தொடர்ச்சி 20 பக்கம்

19ம் பக்க தொடர்ச்சி

அன்றிலிருந்து கடவுள் நம்பிக்கையைப் பரப்புவது, வியாதித்யஸ்தர்களைப் கடவுள் நம்பிக்கையின் மூலம் குணப்படுத்துவது, இதுதான் தங்கள் வேலையென்று நினைத்து இவர்கள் உழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

சார்லஸ் பில்மோர் கூறுகிறார். "நாம் பரமபிதா கர்த்தரின் குழந்தைகள், அவர் என்னுடன் அன்பு கொண்ட பிதா, அவசியம் நேரும் பொழுதெல்லாம் நான் என் பிதாவோடு பேசுகிறேன், என் தேவைகள் என்னவாக இருந்தாலும் சரி, அவை இந்த உலகைப் பற்றியதாக இருந்தாலும் சரி, நான் பிதாவிடம் சொல்கிறேன். அவர் அவற்றை நிறைவேற்றி வைக்கிறார். ஆகவே உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்றாலும் சரி, வியாபாரம் செழிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையாக இருந்தாலும் சரி வியாதி

குணமாக வேண்டும் என்கிற எண்ணமாக இருந்தாலும் சரி, ஏதாவதொரு காரியத்தில் வெற்றியடை வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் சரி, அல்லது முக்தியடைய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாலும் சரி நம்பிக்கையோடு கடவுளை வேண்டிக் கொள்ளுங்கள்." அவர் உங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பார். பிரார்த்தனையின் போது மூன்று விஷயங்கள் முக்கியம்

1. கடவுள் நம்பிக்கை வேண்டும்
2. உங்கள் தகப்பனாரோடு எப்படிப் பேசிக் கொள்வீர்களோ, அப்படி எளிய முறையில் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்.
3. நிச்சயமாக நாம் வேண்டிக் கொள்வது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை வேண்டும்.

இந்த மூன்றும் இருந்தால் நிச்சயமாக உங்கள் பிரார்த்தனைக்குப் பலன் கிடைக்கும்.

நன்றி - ஆயிரம் நீதிக் கதைகள் - "நாடோடி"

செல்லப் பூனை சீமா!...

- பதுளை - பஹ்மிதா வாணித் -

சின்னப்பூனை சீமா...
செல்லப்பூனை சீமா!
கள்ளமில்லா சீமா...
நல்லபூனை சீமா!

எந்நேரமும் என்னோடு -
ஓட்டிக்கொள்ளும் சீமா!
சொந்தம்யாரும் இல்லாமல் -
என்னோடுவாழும் சீமா!

எலி பிடிக்கும்போது -
தனி அழகுசீமா!
கிலி பிடிக்கும்சீமாவை -
கண்டால் ஓடுமேஎலிதான்!

வட்டிலாப்பம் அதையும் -
விரும்பித்தின்னும் சீமா!
சுட்டித்தனம் மிக்கசீமா -
செல்லப்பூனை எந்தன்சீமா!

கட்டிலிலே என்னோடு -
கிட்டத்தூங்கும் சீமா!
எட்டிநான் உதைத்தாலும் -
வெட்கமின்றி ஓடிவரும் சீமா!

எல்லோரும் வீட்டில் -
அன்புகாட்டும் சீமா!...
நன்றிகாட்டி நம்மோடு -
நலமாய்வாழும் சீமா!...

கல்வியே நமக்கு கண்கள் கற்றுத் தந்தவன் கடவுள்

பி. அருளானந்தம்
சேனக்குடா

ஆரம்பப் பள்ளி நான் சென்று
பேரன்பு கொண்டு நான் கற்றேன்
சோரென்று கொள்ளாமல் நான் கற்ற
பாராள வந்த பழம் கல்வியே

போராரும் இப்பூவுலகில் - பணம்
புரண்டோடும் இப்பெருவுலகிலே
நாவாட இங்கு வேண்டுமென்றால்
நல்ல நூலோடு ஆசிரியர் துணை வேண்டும்

★

கல்வி நமக்கு கண்கள் என்றால்
கற்றுத் தந்தவன் கடவுளடா
பள்ளி மாணவர் எங்களுக்கு
சொல்லித் தந்தவர் தெய்வமடா

★

படித்தறிந்தவன் சொன்னதுதான்
எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்று
படிப்பைத் தொடரும் மாணவர் நாம்
பிடிப்போம் நல்ல ஆசான் கரம்.

நீதிக் கதை

ஊர் ஊரில் ஓர் அரசனும் ஒரு மந்திரியும் இருந்தார்கள். இருவரும் எல்லாவிதத்திலும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தார்கள். இருவரும் நல்ல அழகர்கள். முப்பத்திரண்டு இலட்சனங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற இலட்சனங்கள் அத்தனையும் உடையவர்கள் என்று ஊர்மக்கள் கூறுவர். இவர்கள் அழகில் மட்டும் அல்லாது, அறிவு, புத்திசாலித்தனம், வீரம், இரக்கம், தயவு, அன்பு போன்ற எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவர்களாக இருந்தார்கள். இன்னும் இவர்கள் இருவரிடையே ஓர் ஒற்றுமை இருந்தது. அதுதான் இவர்கள் இருவரும் இன்னும் திருமணம் ஆகாதவர்கள் என்பதாகும். இருவரையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது ஆக ஒரு விடயத்தில் மட்டும் தான் அவர்கள் சிறிது வேறுபட்டிருந்தார்கள். -அரசன் மனிதனின் முயற்சியால் எதையும் செய்யமுடியும் என்று நம்புவான். ஆனால் மந்திரியோ 'எல்லாம் கடவுள் செயல், கடவுளின் விருப்பப்படியே மனிதன் செயல்படுகிறான். மனிதனுக்கு ஏற்படும் கஸ்டம், நஸ்டம், துன்பம் எல்லாம் மனிதனின் நன்மைக்காகவே கடவுள் ஏற்படுத்தி மனிதனின் பாபத்தை போக்குகிறான்' என்று நம்பினான். எனினும் இவ்வேறுபாடு அவர்கள் சிநேகிதத்தையோ அபிமானத்தையோ எள்ளளவும் குறைக்கவில்லை. இருவரும் நீதி தவறாது நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். குடிமக்களும் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இப்படி இருக்கும் நாளில் ஊர்மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் ஒன்று சேர்ந்து அரசன்மனைக்கு வந்தார்கள். அவர்களில் வயோதிபர், இளைஞர்கள், குழந்தைகள் ஆண்களும் பெண்களும் இருந்தனர். அரசன் அவர்களை வரவேற்று அவர்கள் கூட்டமாக வந்ததன் காரணத்தை கேட்டார்.

'அரசே சில நாட்களாக ஊரில் திருட்டு, கொள்ளை நடைபெற்று வருகிறது. கொள்ளைக்காரர் கொள்ளை அடிப்பது மட்டும் அல்லாமல் இளைஞர்களையும் கடத்திச் செல்கிறார்கள். இதுவரை அவ்வாறு மூன்று இளைஞர்கள் கடத்தப்பட்டு விட்டார்கள். எல்லாமாக ஏழு இளைஞர்களை அவர்கள் எங்கோ ஒரு காளி கோவிலில் பலியிட இருப்பதாகவும் அப்படிப் பலியிட்டால் சர்வ சக்திகளும் தங்கள் தலைவருக்கு உண்டாகி அவர் பெரும் வீரராகத் திகழ்வாராம்' என்றனர். இவர்கள் செயலால் எம்மால் இரவில் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாது இருக்கிறது. அரசர் பெருமான் தான் அவர்களைப் பிடித்துத் தண்டித்து எம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று கைகூப்பி வேண்டினர்.

இவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்ட அரசனுக்கு நம்பவும் முடியவில்லை நம்பாது விடவும் முடியவில்லை. எனவே அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட்டான். பின் அவன் குடிசனங்களைப் பார்த்து 'எந்தக் காளி கோவிலுக்கு அவர்களை பலியிட நினைத்துள்ளார்கள்?' என்று கேட்டான். அதற்கு மக்கள் அது வேறு ஏதோ நாட்டில் உள்ள சக்திமிக்க காளியாம். அங்கு இளைஞர்களைக் கொண்டு

எல்லாம் நன்மைக்கே

சென்று பலியிடவுள்ளார்களாம் பிரபு' என்றார்கள். இதன் பின் அரசன் 'சரி நீங்கள் போங்கள், நான் இந்தக் கஷ்டத்தை உடனடியாக நீக்குவேன்' என்றான். மக்கள் அரசனை வாழ்த்திச் சந்தோசத்துடன் கலைந்தார்கள்.

அரசன் மந்திரியுடன் ஆலோசித்த பின் ஒற்றர்களை அழைத்து இப்பாதகச் செயல்களை யார் எங்கு இருந்து செய்கிறார்கள் என்று உடனடியாகத் தெரிந்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். ஒற்றர்கள் நான்கு திசையிலும் பிரிந்து சென்றனர். ஆனால் இரண்டு நாட்கள் முயற்சி செய்தும் அவர்களால் கொள்ளையர்கள் இருப்பிடத்தை தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அரசன்மனை திரும்பிய அவர்களால் ஆக குடிமக்கள் கூறியவை உண்மையானவையே என்று ஊர்ஜிதப் படுத்தமட்டும் முடிந்தது.

ஒற்றர்கள் பிரயோசனமான தகவல்கள் எதையும் தரத்தவறியதால் அரசன் தானே மாறுவேடத்தில் சென்று விபரம் அறிய முடிவுசெய்தான். அரசனைத் தனியே செல்லவிட மந்திரி விரும்பவில்லை. அரசனுடன் பணிவாகப் பேசித் தானும் அவனுடன் செல்ல அனுமதி பெற்றார். இரவு ஆனதும் இருவரும் கிராமத்தவர்கள்போல வேடமணிந்து கொள்ளையர்கள் இருப்பிடம் அறியப் புறப்பட்டனர்,

கொள்ளையர்கள் மலைக்குகைகளில்தான் தங்கக்கூடும் என நினைத்த அரசனும் மந்திரியும் ஒரு மலையில் ஏறத்தொடங்கினார். அப்போது இருட்டி விட்டதால் ஒரு நிலையில்லாத கல்லில் அரசன் தவறு தலாகக் காலை வைக்கவே நிலைகுலைந்து உருண்டு மலைச்சாரலில் வீழ்ந்தான். இப்படி வீழ்ந்த காரணத்தால் அரசனது நெற்றியில் பெருங்காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் பெருகியது. அவனது முன் பல் ஒன்றும் உடைந்துவிட்டது. இவற்றால் ஏற்பட்ட நோவுடன் நெடுந்தூரம் கரடுமுரடான மலைச்சாரலில் உருண்டதால் தேகம் எங்கும் நோவு வேறு ஏற்பட்டிருந்தது. அரசன் மிகவும் களைத்தும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டும் இருந்தான்.

அரசன் வீழ்வதைக் கண்ட மந்திரி தன்னால் இயன்றமட்டும் ஓடோடி வந்தான். எனினும் அரசன் மலைச்சாரல் அடியில் நிலையாகத் தங்கிய பின்னரே ஏதேனும் செய்யமுடிந்தது. அரசனைத் தடவி இரத்தத்தைத் துடைத்துத் தன்னாலான முதலுதவிகளைச் செய்தான். குடிக்க நீர் கொடுத்தான். இன்னும் அரசன் கவலைப்படுவதைக்கண்ட மந்திரி அரசனைத் தேற்றும் நோக்கத்துடன் “அரசே கவலைப்பட வேண்டாம். கடவுள் நல்வார்களுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தே நன்மை செய்வார். உங்களுக்கும் கடவுள் இதை நன்மை கருதித்தான் செய்திருக்க வேண்டும். ஏதோ வரவிருந்த பெரிய ஆபத்தினின்றும் உங்களைக் காப்பாற்றவே இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போயிற்று என்று நினையுங்கள். எல்லாம் நன்மைக்கே என்று ஆறுதல் அடையுங்கள்” என்று பணிவுடன் விளம்பினான்.

மந்திரி கூறிய ஆறுதல் மொழி அரசனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. “நான் மலையினின்று உருண்டு தேகமுழுவதும் நோவால் கஷ்டப்படுகிறேன். எனது நெற்றி உடைந்து விட்டது. பல் முறிந்துவிட்டது. எனது அழகே இதனால் போய்விட்டது. இப்படிச் கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் கடவுள் நன்மைக்குத் தருகிறாராம். இவனுக்கு என்மேல் பொறாமை, எரிச்சல் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் இப்படிக்கூறமாட்டான். இவனைத் தந்திரமாக கொல்லவேண்டும். அப்படிக்கொன்றால்தான் என் ஆத்திரம் அடங்கும்” என்று மனதில் கர்வித்துக் கொண்டான். ஆனால் வாயால் ஒன்றும் கூறவில்லை. தான் கூறியவை அரசனுக்கு ஏற்பானவை அல்ல என்பதை அரசனின் முக பாவத்தால் மந்திரி அறிந்து கொண்டார். ஆனால் அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை “நான் உறுதியாக நம்பியதைச் சொன்னேன். இதில் எனது தவறு ஏதும் இல்லையே” என்று தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்டார் பின் “அரசே நீங்கள் மிகவும் களைத்துள்ளீர்கள் அல்லாமலும் உங்கள் காயங்களுக்கும், நோவுக்கும் சிகிச்சை செய்யவேண்டும். எனவே நாங்கள் இன்று அரண்மனை திரும்புவோம். நாளை நானும் சேனாதிபதியுமாக வந்து கொள்ளையர்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தேடுவோம்” என்று கூறினார். அரசன்

இதற்கும் ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் தன்னால் மேலும் கொள்ளையர்களை தேட முடியாது என்பதை உணர்ந்து அரண்மனையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். மந்திரி அரசனுக்கு ஆதரவாக அரசனின் பக்கத்தே வந்துகொண்டிருந்தார்.

அரண்மனை செல்லும் வழியில் ஒரு பாழடைந்த கிணறு இருப்பது அரசனுக்குத் தெரியும். அது ஒரு வெளியில் உள்ளது. அங்கே மனித நடமாட்டம் மிகவும் குறைவு. மேலும் அது மிகவும் நீளமானது தண்ணீர் அதிகம் இல்லாத காரணத்தால் அதில் வீழ்பவன் மூழ்கி இறக்கமாட்டான். எனினும் கைகால் முறிந்து இறப்பான். உயிர்தப்பினாலும் அவன் கிணற்றின் அடியில் இருந்து சத்தம் செய்தால் வெளியே யாருக்கும் கேட்காது. வெளியே வரமுடியாது. கிணற்றின் உள்ளேயே வீழ்ந்தவன் சிறுகச் சிறுக இறந்து விடுவான். இதைத் தெரிந்திருந்த அரசன் அக்கிணற்றின் உள்ளே மந்திரியைத் தள்ளத் திட்டம் இட்டான். கிணறு வந்ததும் மந்திரியைக் கிணற்றிற்கு அருகே கூட்டிச் சென்று அதனில் தள்ளிவிட முடிவு செய்தான்.

கிணறு இருக்கும் இடத்திற்கு அண்மையில் இருவரும் வந்ததும் அரசன் நின்றுான். உள்ளே இருந்த கிணற்றிற்கு மந்திரியை அழைத்துச் செல்ல ஒரு யுத்தி செய்தான். அரசன் கிணற்றை நோக்கி நடந்தான். அரசன் வீதி வழியே செல்லாது ஏன் வெளிவழியே செல்கிறார் என்று தெரியாது மந்திரி செயலற்று நின்றார். அரசன் நேரே சென்று கிணற்றின் விழும்பில் நின்றுகொண்டான். இவ்வாறு நிற்கும்போது மந்திரிக்குப் பயம் வந்துவிட்டது, எங்கே அரசன் தற்கொலை செய்யத் துணிகிறானோ என்று பயந்தான். மலையினின்றும் வீழ்ந்தது முதல் அரசன் ஒன்றும் பேசாதிருந்தது அவனது பயத்தை மேலும் அதிகப்படுத்தியது. எனவே அவன் அரசனை நோக்கி ஓடிச் சென்று அரசரை அரண்மனைக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இப்படி மந்திரி தன்னருகே வருவான் என எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அரசன் மந்திரியைக் கிணற்றினுள் தள்ளிவிட்டான். மந்திரி கிணற்றினுள் விழும்போது “எல்லாம் நன்மைக்கே” என்று கூறியபடி கிணற்றுனுள் மந்திரி வீழ்ந்தான்.

“என்டா நான் மலையில் நின்று வீழ்ந்ததும் காயப்பட்டதும், பல்லை உடைத்துக்கொண்டதும் நன்மைக்காகவா? கிணற்றுள் கிடந்து சா” என்று திட்டினான். அதற்கு மந்திரி “அரசே கடவுளின் எந்தச் செயலையும் காரணமில்லாமல் செய்வதில்லை. அதை எமக்குத் தான் உணரமுடியாது. இப்போது நீங்கள் என்னை இதற்குள் தள்ளிவிட்டுள்ளீர்களே இதுகும் நன்மைக்காகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் உங்களைப்போன்ற ஒரு இனிய நண்பரும் எஜமானும் நான் என்ன தவறுசெய்திருந்தாலும் இப்படித் தண்டிக்க மாட்டீர்கள். எல்லாம் நன்மைக்கே” என்று கிணற்றின் அடியிலிருந்து பதில்

அளித்தான். அவனுக்கு ஒரு கெடுதியும் ஏற்படவில்லை. அரசன் அவ்விடம் விட்டுத் திருப்தியுடன் அரண்மனையை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பற்றைகள் நிறைந்த சிறுகாடு ஒன்றிற்கு வந்தான். அப்போது பற்றைகளுள் பதுங்கியிருந்த கொள்ளையர்கள் பாய்ந்து அரசனைப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

வழிப்போக்கனிடம் உள்ள பொருட்களைக் கொள்ளையடிக்கவே அவர்கள் அரசனைப் பிடித்தார்கள். பெறுமதியான பொருட்கள் ஏதும் அரசனிடம் இருக்கவில்லை. ஆனால் அரசன் அழகாகவும் இளைஞனாகவும் இருப்பதனால் அவனைப்பலியிடலாம் என்று நினைத்தனர். அரசனுடைய கண்களைக் கட்டித் தமது தலைவனிடம் அழைத்துச் சென்றனர். அரசன் ஏற்கனவே காயப்பட்டதாலும் களைத்திருந்ததாலும் அவர்களை எதிர்க்கமுடியவில்லை. அரசன் கொள்ளைத்தலைவன் முன் நிற்பாட்டப்பட்டான்.

அரசனைத் தலைவன் ஆராய்ந்தான். கண்களைக் கட்டிய துணி நெற்றிக்காயத்தை மறைத்தது. அரசன் வாயை மூடியபடி இருந்ததால் உடைந்த பல் தெரியவில்லை. எனவே தலைவனுக்குச் சந்தோசம் "பலியிடத் தேவையான இலட்சணங்கள் உடையவனாக இருக்கிறான். இவனது கைகளைக் கட்டிவிட்டுக் கண்களை அவிழ்த்துச் சிறையிலிடும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே கொள்ளையர்கள் அரசனின் கைகளைச் சேர்த்துக் கட்டினர். கண்களை அவிட்டு விட்டனர். அரசன் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தான். இப்பொழுது தலைவன் நெற்றியில் உள்ள காயத்தையும் உடைந்த பல்லையும் கண்டான். இவற்றால் இவனது இலட்சணங்களுக்கு மாசு பிடித்துவிட்டது என்று கத்தினான். பின் "இந்தப் பலியைக் காளி ஏற்கமாட்டான். இவனது கண்களைக் கட்டி எங்கு பிடித்தீர்களோ அங்கே கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். இந்தச் சிறிது நேரத்தில் அரசன் கொள்ளையர்கள் இருக்கும் இடத்தை அடையாளங் கண்டுகொண்டான்.

கொள்ளையர்கள் அரசனின் கண்களைக் கட்டி பிடித்த இடத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டு "உனக்கு எதோ நல்ல காலம் பல் உடைந்திருந்ததால் தப்பினாய்" என்று கூறி முகுகில் ஓர் அடியும் போட்டுவிட்டுச் சென்றனர்.

இதுவரை நடந்தவை யாவும் ஒரு கனவுபோல அரசனுக்கு தோன்றியது. அவனுக்கு அடுத்து யாது செய்வது என்று தெரியவில்லை. எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. விதியோரத்தில் இருந்த ஒரு கல்லில் அமர்ந்து நடந்தவற்றை யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

தான் மலையினின்று வீழ்ந்ததும், பல் உடைந்ததும், மத்திரி "எல்லாம் நன்மைக்கே" என்றதும் அவனுக்குப் படமாக முன்தோன்றியது. சிறிது நேரத்தால் பல் உடைந்ததால் தானே தனது உயிர் தப்பியது என்பதை உணர்ந்தான், மந்திரியைக் கிணற்றுள் தான் தள்ளியது பெருங்குற்றமாக அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் தேகம் முழுவதும் பரபரப்பால்

நடுங்கின. ஓட்டமோட்டமாக பாழுங்கிணற்றை நோக்கி ஓடினான். அப்போது பொழுதும் விடியத்தொடங்கியதற்கு ஆதாரமாக உழவர்களும் மரம் வெட்டிகளும் தத்தம் வேலைக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அரசன் மந்திரி கிணற்றில் வீழ்ந்த விடயத்தை அவர்களுக்குக் கூறி அவர்களையும் கிணறு இருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

கிணற்றுள் மந்திரி கடவுளை நினைத்துத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அரசன் மந்திரிமைக் கூவி அழைத்து மரவெட்டியின் கயிற்றைக் கிணற்றுள்ளே விட்டான் மந்திரி அதைப் பிடித்திருக்க வெளியே நிற்பவர்கள் மந்திரியை வெளியே இழுத்தனர். அரசன் மந்திரியைக் கட்டித் தழுவி அழுதான். ஆனால் மந்திரி சிரித்துக்கொண்டே "இறைவனின் கருணையே கருணை" என்றான்.

அரசனும் மந்திரியும் அரண்மனையை நோக்கி மீண்டும் நடக்கலாயினர். அப்போது அரசன் தனக்கு ஏற்பட்ட அபாயத்தைக் கூறி "எனது பல் உடைந்து இருந்ததாலும், நெற்றியில் தரும்பு இருந்ததாலும் இன்று உயிர் தப்பினேன். நீ கூறியதுபோல அவை "எல்லாம் நன்மைக்கே" நடந்தன. இதை நான் உணருகிறேன். ஆனால் நான் எனது அறியாமையாலும் ஆணவத்தாலும் உன்னைக்கொல்ல முயன்றேன். என்னை மன்னித்துவிடு என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்டான்.

அரசன் தனக்குச் செய்த துரோகத்திற்காகச் கவலைப்படுவதைக் கண்டு மந்திரிக்கு கவலையாக இருந்தது. எனவே தான் இதுவரை தன் மனதில் வைத்திருந்த செய்தியை அரசனுக்குச் சொன்னான். "அரசே இன்று அவர்கள் உங்களை இலட்சணங்கள் போதாது என்ற காரணத்தால் திருப்பி அனுப்பினார்கள். ஒரு சமயம் நீங்கள் என்னைக் கிணற்றினுள் தள்ளியிராவிடில் நாம் இருவரும் சேர்ந்தே சென்றிருப்போம். அப்போது கொள்ளையர்கள் எங்கள் இருவரையும் பலியிடக் கொண்டு சென்றிருப்பார்கள். அங்கு உங்களை வேண்டாம் என்று நீக்கியிருந்தாலும், என்னைப் பலிக்கேற்றவன் என்று வைத்திருப்பார்கள். எனவே நீங்கள் என்னை கிணற்றுள் தள்ளியது எவக்கு நன்மை செய்ததாகவே கருதப்படவேண்டும். ஆகவே தயவு செய்து நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் என்றான்.

மந்திரி இவ்வாறு கூறியதைக்கேட்டதும் அரசனுக்குச் சமாதானம் உண்டாயிற்று. "கடவுள் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் மனிதன் மூலமாகவே செயல்படுத்துகிறார். நல்லவர்களுக்கு துன்பத்தைக் கடவுள் கொடுப்பது அவர்களுக்கு நன்மைக்கே என்பதை உணர்கின்றேன் என்று கூறி மந்திரியைக் கண்ணீருடன் கட்டித் தழுவினான்.

அரண்மனை திரும்பியதும் அரசன் தளபதியிடம் கொள்ளையர்கள் இருக்கும் இருப்பிடத்திற்கான குறிப்பைக் கூறி அவர்களைப் பிடித்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். தளபதியும் சேனையுடன் சென்று கொள்ளையர்களை வளைத்துப்பிடித்ததுடன், சிறையில் வைக்கப்பட்ட இளைஞர்களையும் விடுதலை செய்தனர்.

சிறு கதை

ஓர் ஊரில் ஒருவர் பெரியபணக்காராக இருந்தார். அவர் பணம் செலவு செய்ய மாட்டார். அவர் ஒரு கருமி. ஆனால் தன் கருமித்தனம் பிறருக்குத் தெரியாதவாறு தனது ஒவ்வொருசெயலுக்கும் ஏதாவது ஒரு பொருத்தமான காரணத்தைக் கூறி தான் செய்தது அல்லது செய்யாதது தான் சரி என்று நிலை நாட்டி விடுவர்.

புதிதாக வேட்டி வாங்கினால் பணம் செலவாகி விடுமே என்று புதிய வேட்டி வாங்க மாட்டார். கிழிந்த வேட்டியை உடுத்துக் கொண்டு வெளியே எங்கும் போவார். அப்போது யாவரும் அவரைக் கண்டு 'என்ன சார், நீங்கள் இப்படிக்கிழிந்த வேட்டியை உடுத்து வெளியே வந்தால், நீங்கள் ஒரு பணக்காரர் என்று எப்படித்தெரியும். நீங்கள் புதிதாக வேட்டி வாங்கி அணியலாமே' என்று கேட்பார். அதற்குக் கருமி 'இதோ பாருங்க, நான் ஒரு பணக்காரன் என்பது இந்த ஊரில் எல்லோருக்குப் தெரியும் தானே, பின் நான் கிழிந்த வேட்டி உடுத்தால் என்ன? கிழியாத வேட்டி உடுத்தால் என்ன? ஒன்று தானே' என்பார். கேட்டவரும், 'அவர் கூறுவது சரிதான். அவர் பணக்காரன் என்று இந்த வேட்டியினாலாமக்களுக்கு தெரிய வேண்டும்.' என்று தமக்குள் கூறிக் கொள்வார் பின் ஒரு நாள் இந்தக் கருமி அதே கிழிந்த வேட்டியுடன் அடுத்த ஊருக்குப் போனான். அப்போது அவரிடம் ஐயா! நீங்கள் உங்கள் ஊரில் இருக்கும் போது கிழிந்த வேட்டிகட்டினீர்கள். நீங்கள் ஒரு பணக்காரர் என்று ஏற்கனவே மக்களுக்குத் தெரிந்தால் புது வேட்டிக்கு அவசியம் இருக்கவில்லை. ஆனால் இந்த ஊரில் அப்படி அல்ல. இங்கு நீங்கள் ஒரு பெரிய செல்வந்தர் என்பது இவர்களுக்குத் தெரியாதே. நீங்கள் ஏன் கிழியாத வேட்டி அணிய வில்லை' என்று கேட்டார்கள். இதற்கு அந்தக் கருமி, 'என்னை இந்த ஊரில் உள்ள ஒருவருக்கும் தெரியாது. நான் ஏழையாக இருந்தாலும் பணக்காரனாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு தெரிவதில் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. அது தான் நான் புதுவேட்டி உடுக்கவில்லை' என்றார். அவர் சொல்வதும் நியாயம் தானே. கிழிந்த வேட்டி உடுத்தால் என்ன, கிழியாத வேட்டி உடுத்தால் என்ன இந்த ஊர் மக்களுக்கு அவரைத் தெரியவா போகிறது? 'என்று கூறிக்கொண்டே அவர் தம் வழி நடந்தார்.

அவருடைய வீட்டுக் கூரை சென்ற வருடமே பழுது பார்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் செய்யாது விட்டுவிட்டார். இந்தாண்டு மழைக்காலமும் வந்து விட்டதால் வீட்டின் சில பகுதிகளில் தூறல்

சாடமுள்ளவருக்குச்

சூவு இல்கை

அடித்தது. அவரை அந்நேரங்களில் காணவந்தவர்கள் வீடு ஒழுகுவதைப் பார்த்து விட்டு, வீடு தான் ஒழுகுகிறதே, ஏன் திருத்தாது இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது, இனி மழை விட்டால் தானே செய்யமுடியும் என்பார். ஆமா, நியாயம்தானே, மழை பெய்யும் போது எப்படிச் செய்யமுடியும், என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். பின் மழைகாலம் முடிந்த பின் அப்போது கூரைதிருத்தப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டால், மழைகாலம் தான் முடிந்து விட்டதே இப்ப என்ன அவசரம். ஆறுதலாகச் செய்வோம் என்பார். 'ஓம் ஓம். இப்ப ஏன் அவசரப்பட்டுச் செய்ய வேண்டும்' என்று பதில்கூறி விட்டு அவர்கள் செல்வார்கள்.

சிறு கதை

தர்மலிங்கம் அவ்வூரில் மிகவும் புகழூடைய ஒருவர். அவரை எல்லோரும் விரும்பியும் மதித்தும் வாழ்த்தினர். அவர் பாகுபாடு இன்றி எல்லோருக்கும் உதவி செய்வார். ஏழைகளுக்குத் தருமம் செய்வார், அவரிடம் ஒரு உதவிக்கு அணுகி எமாந்து திரும்பியவர்தான் இல்லை. அவருக்குப் பல வருடங்களாகப் பிள்ளைப்பேறு இல்லாதிருந்தது. பின் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு தர்மேந்திரன் என்று பெயர் வைக்க வேண்டும் என்று ஊர் மக்கள் விரும்பினர். தர்மலிங்கமும் அவர்கள் விருப்பத்தை ஏற்றுத் தர்மேந்திரன் என்றே பெயரிட்டனர்.

ஊர் மக்கள் தர்மேந்திரன் அவனது தந்தையாகிய தர்மலிங்கத்திலும் பார்க்க ஊர் மக்களுக்குத் தருமம் செய்வான் என்று எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் தர்மேந்திரன் எச்சிக்கையால் காக்கா ஓட்டக் கூடமாட்டாதவனாக இருந்தான். ஒன்றொன்றாக ஊர் மக்கள் அவனை வெறுக்க ஆரம்பித்தனர். நாளடைவில் தர்மேந்திரன் தனித்து ஒதுக்கப்பட்டான், அந்த ஊரில் யாரும் அவனுடன் கொண்டாட மாட்டார்கள். கதைக்காகவோ பொருட்கள் விற்கவோ அல்லது சேவை செய்யவோ மாட்டார்கள். தர்மேந்திரன் வீதி வழியே சென்றால் அவனை அருவருப்புடன் தான் பார்ப்பார்கள்.

தர்மேந்திரனின் சலவைத் தொழிலாளி சின்னான் மாத்திரம் அவனுடைய வீட்டிற்குச் செல்வதும் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்வதுமாக இருந்தான். இதைக்கூட ஊர் மக்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் சின்னான் மற்றும் ஊர்ச்சனத்துடன் அன்பாக நடந்து வந்ததாலும் உதவி வேண்டியவர்களுக்குப் பணம் இனாமாகவும், கடனாகவும் கொடுத்து வந்ததாலும், ஊர் மக்களுக்கு அவன் மேல் வெறுப்பைக்காட்ட முடியவில்லை. அவ்வூர் மக்கள் ஏதாவது முக்கிய தேவைக்கு அல்லது அவசர தேவைக்குப் பணஉதவி தேவைப்பட்டால் சின்னானைத் தான் அணுகுவர். தமது தேவையையும் நிலைமையையும் சின்னானுக்குக் கூறி உதவி கேட்பர். இப்படித் தன்னை அணுகும் மக்களுக்குச் சின்னான் “என்னிடம் கை வசம் பணம் இல்லை, இன்னும் சில மணிநேரத்தில் பணம் வரவேண்டியுள்ளது. கிடைத்ததும் தருகிறேன். நீங்கள் நாளை வாருங்கள் என்று சொல்லுவான். அதன்படி அடுத்த நாள் அவர்கள் வீடு தேடிச் சென்றே கொடுத்து விடுவான். இதனால் சின்னானுக்கு அவ்வூரில் மிகவும் மதிப்பு.

சின்னான் ஒரு ஏழை, அன்றாடம் உழைத்துச் சீவிக்க வேண்டிய நிலை. அப்படித் தான் அவன் சீவிக்கிறான். சில நாட்களில் அவன் அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாது இருந்த நாட்களும் உண்டு ஆனால் இவற்றை எல்லாம் ஊர் மக்கள் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை, சின்னனின் உதவி பெற்று ஊரில் எத்தனையோ ஏழைப் பிள்ளைகள் கல்வி பயில்கின்றனர். ஏழைக் குமர்கள் திருமணமாகியுள்ளனர். பல பல ஏழைகளின் கருமாரி கல்டமின்றி நடை பெற்று

கற்சனா?

ள்ளன. எத்தனையோ நோயாளிகள் வைத்தியம் செய்துள்ளார்கள். எப்ப போய் உதவி கேட்டாலும் சின்னான் ஆனந்தச் சிரிப்புடன் வரவேற்று உதவுவதாக வாக்குக் கொடுப்பான். சொன்னபடி உதவுவான்.

சின்னானிடம் உதவி பெறுபவர் பலர் இருந்தாலும், ஒரு சிலர் அவனிடம் உதவி பெறுவதில்லை. ஒரு சலவை தொழிலாளியிடம் நாம் சென்று உதவி கேட்பதா? எமது அந்தஸ்து என்ன, அவனது அந்தஸ்து என்ன? என்று செல்லாது வேறு ஏற்பாடு செய்வார். இன்னும் சிலர் தவிர்க்க முடியாத தேவைக்கு மிகவும் அவசியமான தொகையையே கேட்பர். இதனால் சின்னான் கொடுக்கும் உதவி எப்பவும் தரமானதும் அவசியமானதாகவும் இருந்தது.

ஒரு நாள் திடீரெனத் தர்மேந்திரன் இறந்து விட்டான். ஊர் மக்கள் யாரும் இழவு வீட்டிற்குச் சமூகமளிக்கவில்லை. துக்கம் கொள்ளவில்லை. மாறாகச் சந்தோசப்பட்டார்கள் “கஞ்சன் இறந்து விட்டான்” “மனித மிருகம் இறந்து விட்டது” என்று ஆளுக்கு ஆள் கொல்லிக் கொண்டார்கள். சிலர் வெடி வெடித்தும், வீட்டில் பலகாரம் செய்து சிறேகருடன் உண்டும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். ஆனால் சின்னான் மட்டும் தனியாளாக நின்று ஒரு தோத்திரத்தைப் பாடிப் பிணத்தை வண்டியில் வைத்துச் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று தகனம் செய்தான். பிரேதத்தை வீதிவழியே கொண்டு செல்லும் போது மக்கள் ஆங்காங்கே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் காறி நிலத்தில் துப்பிக் கொண்டனர். பிரேதத்தின் மீது கல் எறிய நினைத்திருந்த ஓரிருவர், சின்னான் வண்டியை ஓட்டிச் செல்வதால் எறியாது சென்றனர்.

நீலவானிலே நிலாமாமா!..

- கோட்டைமுனை வாணிட் ஏ. குத்தூஸ் -

நிலாமாமா நிலாமாமா -
நீலவானில் ஓடும்மாமா!
தாரையின்னும் வான்மீன்களில் -
தனித்துமின்னும் நிலாமாமா!

★

பால் போன்ற நிலாமாமா
பார்க்கும்போது அழகுமாமா!
தேன் போல கவிதைகள் -
பாடவைக்கும் பிரியமாமா!

★

அமுதாட்டும் அன்னைவள் -
தாலாட்டுப் பாடும்மாமா!
உமைக்காட்டி பா பாடி -
உறங்கவைக்கும் அன்புமாமா!

★

நாள் முழுதும் தவறாமல் -
பவனிவரும் நிலாமாமா!
பார்முழுவதும் உனைக்கண்டு -
பரவசமுறும் நிலாமாமா!

(25 ஆம் பக்கத்தொடாச்சி)

இப்படியே தர்மேந்திரனின் சரித்திரம் முடிவடைந்தது.

மூன்று நாட்கள் சென்றன. வழமைபோலப் பண உதவி கேட்டு ஒருவன் சின்னானிடம் வந்தான். அவன் தனது கஷ்டத்தை எடுத்துக் கூறினான். அவன் சொல்லச் சொல்ல சின்னான் கவலைபட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் உதவி கேட்டதும் சின்னான் 'ஓ' வென்று அழத்தொடங்கி விட்டான். வந்தவன் ஏங்கினான். சின்னான் உதவிகேட்டு வந்தவனின் இரண்டுகைகளையும் தனது இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு "என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என்னால் இனி யாருக்கும் உதவ முடியாது. அந்தப் புண்ணியவாளன் தான் இறந்து விட்டானே. உங்கள் தேவைகளுக்கு எல்லாம் அவன் பணம் தந்ததைத் தானே நான் உங்களுக்குத் தந்தேன். இனி நான் எப்படித் தரமுடியும்" என்று அமுதான். உதவி கேட்டு வந்தவன் மனவருத்தத்துடன் திரும்பினான்.

தர்மேந்திரன் தான் சின்னான் மூலம் உதவிகளைச் செய்தார் என்ற செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது. மக்கள் எல்லோரும் தமது அறியாமைக்கும் செய்கைக்கும் வருந்தினர். அதற்குச் சின்னான் உங்கள் தர்மவான் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தார். அவர் நான் இறந்தபின் என் பிணத்தை கயிற்றைக் கட்டி வீதி வழியே இழுத்துச் சென்றாலும், பல்லாக்கில் எடுத்துச் சென்றாலும் ஒன்று தான் என எனக்குச் சொல்லியுள்ளார்" என்றான்.

உணர்வாய் தம்பி

இக்கிரி கொல்லாவை
செல்வி ஏ. எம். நிஜானா.

தம்பி தம்பி எழும்படா
தமிழை அழகாய் ஓதடா
தர்க்கம் இங்கே ஏனடா
தமிழ்தான் உந்தன் கண்ணடா

★

சுவையில் அதுவும் தேனடா
சுவைத்தால் அதுவும் அமுதடா
சுவைத்துக் கொஞ்சம் பாரடா
சுவையை எனக்கும் கூறடா

★

தமிழைக் கொஞ்சம் சுவையடா
தாகம் தீர்க்கும் அதுதானடா
தமிழைக் கற்றால் பெருமையடா
தளர்த்தி விடுதல் மடைமையடா

★

கல்வி உந்தன் கண்தானடா
கற்றால் நீயும் அறிஞனடா
சும்மா இருந்தால் பழிப்பாரடா.
சோம்பேரியென்று இகழ்வாரடா

★

மலர்கள் சேர்ந்தது மாலையடா
மணமும் வீசும் சோலையடா
கழுத்தில் அணிந்தால் பெருமையடா
கழற்றி எறிதல் மடைமையடா.

★

நீ தான் நாளைய தலைவனடா
நாங்கள் போற்றும் தமிழனடா
விண்ணைமுட்டும் புகழோ - நாளை
மண்ணை விட்டு மறையாதடா

★

அன்பு தம்பி நீயடா
அழகாய் தமிழை ஓதடா
என்றும் நாளை உன் கையிலடா
உணர்வாய் இதையும் நீயடா.

குறிப்பு :

" மழுலை என் செல்வம் " சிறுவர் சஞ்சிகைக்குக் கிடைத்த இம் முதல் கவிதை அனுராதபுரம் இக்கிரி கொல்லாவையைச் சேர்ந்த செல்வி ஏ. எம். நிஜானா வுடையது. எமது பத்திரிகையின் முதல் கவிதை எழுத்தாளராகச் செல்வி ஏ. எம். நிஜானாவைக் கௌரவிக்கின்றோம்!

(கௌரவ ஆசிரியர்)

ஓர் இரவு போசனத்தின் பின் முருகனும் வள்ளியும் தாம் பூலம் தரித்தபடி பொழுது போக்காகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது முருகன் எங்கோ நடந்த ஒரு விடயத்தைக் கூறிவிட்டு “பெண்கள் மூளை குறைந்தவர்கள், விரைவில் ஏமாந்து விடுவார்கள். ஆனால் ஆண்கள் ஏமாறமாட்டார்கள்” என்று பிரஸ்தாபித்தான். முருகனின் இக்கூற்று வள்ளிக்கு ஏற்பாக இல்லை. எனவே அவள் மறுத்தாள். வீணாக ஏன் நாம் மற்றவர்களைப்பற்றி பேசி நேரத்தை வீணாக்குவான். எம்மைப்பற்றி கதைப்போமே, என்னால் உங்களை ஏமாற்ற முடியுமா? முடியாதா? நான் ஏமாற்றினால் நீங்கள் ஏமாறாது இருந்து விடுவீர்களா?” என்று கேள்வியைத் தொடுத்தாள். “உனக்கு என்னை ஏமாற்றக்கூடிய

கெட்டித்தனம் இல்லை. ஒரு வேளை நீ அசட்டுத்துணியில் முயன்றாலும் நான் ஏமாறமாட்டேன்” என்று முருகன் வீரம் பேசினான். வள்ளியோ அவளை ஏமாற்றிவிடுவதாகச் சவால் விட்டாள். முருகனும் ‘நீ நூறுவிதமாக வேணுமானாலும் முயன்றுபார். நான் உன்னை தோற்கடிக்கிறேனா இல்லையா பார்ப்போம்’ என்று சவால் விட்டான் அன்றைய கதை அத்துடன் முடிவடைந்தது.

அடுத்த நாள் முருகன் வேலைக்குப் போனதும் வள்ளி தன் சிநேகிதியிடம் சென்று தனக்கும் தன் கணவனுக்கும் ஏற்பட்ட போட்டியைக் கூறி, ஆயிரம் காசு கைமாறாகப் பெற்றாள். அதை ஒரு பையில் போட்டுக்கட்டி வைத்துக்கொண்டு தனது கணவன் வீடு திரும்புவதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். தூரத்தே முருகன் வருவதைக்கண்டதும், தனது வளவு வாசல் தெருக்கரைப் பாதையில் பணப்பையை போட்டுவிட்டு மறைந்திருந்து நடப்பதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். முருகன் அந்தப் பையை கண்டெடுத்தது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. வள்ளி முருகனுக்கு தெரியாது வேறு வழியால் வீட்டிற்குள் சென்று ஏதோ வேலையில் ஈடுபடுவதுபோல பாசாங்கு செய்துகொண்டிருந்தாள். வீட்டினுள் வந்த முருகன் மிக அவசரமாக வள்ளியை அழைத்தான். அவளும் ஏதும் தெரியாதவள் போலப்பதறி அடிக்கொண்டு ஓட்டமாய் வந்தாள் “இஞ்சேர்ப்பா இந்தப்பை எமது வீட்டுத்தெரு வாசலில் இருந்தது. இதிலே ஆயிரம் காசுகள் இருக்கின்றன. இன்று யாரில் முழித்தேனோ தெரியவில்லை. பெரிய அதிஷ்டம் வந்திருக்கிறது.. இவ்வளவு பணத்தை நம் வாழ்வில் சேகரிக்க முடியுமோ தெரியவில்லை”, என்று கூறினான். வள்ளியும் மகிழ்ச்சியடைந்தது போலப் பாசாங்கு செய்

இப்படியும் ஏமாறலாமா?

தாள் முருகன் மனைவியிடம் பணப்பையை கொடுத்துவிட்டு குளிக்கச் சென்றுவிட்டான்.

இராப்போசனத்தின் பின் மீண்டுப் மனைவி தாம்பூலம் மடித்துக் கொடுக்கச் சுவைத்துக்கொண்டு பொழுதுபோக்காகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அந்த ஆயிரம் காசு பற்றிய கதையும் வந்தது. அதைச் சந்தர்ப்பமாக வைத்து வள்ளி “அடுத்த வீதியில் இருக்கும், முருகையனிடம் ஒரு வானொலிப்பெட்டி விற்பனைக்கு இருக்கிறதாம். நாம் அதை வாங்குவோமா? என்று கேட்டாள். அதற்கு முருகன் இசைந்து “நாளைக்கு காசு தா வாங்கி வருகின்றேன்” என்றான். காசு கொடுத்துவிட்டால் தன் திட்டம் பிழைத்துவிடும் என்றுணர்ந்த வள்ளி “நீங்கள் போய் வானொலிப்பெட்டியைப் பார்த்து விலையைப் பேசித் தீர்த்து விட்டு பெட்டியை இங்கு கொண்டுவரச்சொல்லுங்கள் “நாம் இங்கு பணத்தை கொடுப்போம்.” என்றாள். இது முருகனுக்குச் சரியாகப்பட்டது. அதன்படி அவன் சென்று முருகையனுடன் பேசி ஐநூறு காசுகளுக்கு பொருந்தி, வீட்டில் விநியோகித்து பணம் பெறும்படி சொன்னான், முருகையனும் சம்மதித்தான்.

வானொலிப்பெட்டி வீட்டிற்கு வந்ததும் வள்ளி ஆச்சரியப்படுபவள் போலப் பாசாங்கு செய்தாள். முருகன் பணத்தைக்கொடுக்கச் சொன்னதும் என்ன பணம், ஏது பணம் என்று திடுக்கிட்டான். முருகனுக்கு அவள் செயல் விநோதமாக இருந்தது, “நேற்று இராத்திரி நான் தந்த அந்த ஆயிரம் காசில் கொடேனடி. நீ சொல்லித்தானே நான் முருகையனிடம் பெட்டி வாங்கினேன்” என்றான் “என்ன என்னிடம் ஆயிரம் காசு தந்தீர்களா? இராத்திரியா?

கனவு கண்டீர்களா?" என்றாள். முருகனுக்கு வந்தது கோபம். படபடவென்று வள்ளியை அடித்தான். வள்ளி ஓ வென்று அழத்தொடங்கினாள். அயலவர் அழகைக் குரல் கேட்டு அங்கு கூடினர். முருகன் தான் பண்பை கண்டெடுத்ததையும், அதை வள்ளி யிடம் கொடுத்ததையும், பின் வள்ளிதான் வானொலிப்பெட்டி வாங்க விலை பேசிக்கொண்டு வரும்படி சொன்னதையும், இப்போது தனக்கு ஏதும் தெரியாது என்று சொல்வதையும் விளக்கிக் கூறினான். ஆனால் வள்ளியோ தனக்கு ஏதுவும் தெரியவே தெரியாது என்று அடம்பிடித்தாள், வந்தவர்கள். முருகன் கனவுதான் கண்டிருப்பான் என முடிவுசெய்து அவனை கேலிசெய்து இனிமேலும் கலாட்டா பண்ண வேண்டாம் என்று கூறிச் சென்றனர். முருகையனும் முருகனைத் திட்டி விட்டு வானொலிப்பெட்டியுடன் வெளியேறினான்.

முருகனுக்கு என்னசெய்வதென்று தெரியவில்லை. தன்னிலேயே அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. யோசனையில் இருந்தான். அப்போது வள்ளி பண்ப்பையை எடுத்து வந்து முருகன் முன் குலுக்கிக் கேலி செய்தாள். அதைக்கண்டதும் ஆவேசப்பட்ட முருகன் வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிச் சென்று அயலவர்களுக்கு கேட்கும்படியாக "அந்தப் பண்ப்பையை இப்பொழுதும் வள்ளி வைத்திருக்கிறாள். வந்தது பாருங்கள் என்று கூவினான். ஆனால் இதற்கிடையில் வள்ளி பண்ப்பையை யாரும் காணாதபடி ஒழித்துவிட்டாள், அயலவர் மீண்டும் கூடினர். வள்ளி தான் பண்ப்பையை வைத்திருக்கவில்லை என்று அடம்பிடித்தாள். அவள் எங்கோ ஒழித்து விட்டாள்

என்று முருகன் கூறவே அயலவர் சேர்ந்தே தேடினர். ஆனால் பணம் அகப்படவில்லை. இவருக்கு பேயோ பிசாசோ பிடித்திருக்கிறது என்று வள்ளி கத்தத் தொடங்கிவிட்டாள். முருகனுக்கோ பொறுமை இழந்து விட்டது

மீண்டும் வள்ளியை அடித்தான், அங்கு கூடிய வர்களோ உண்மையில் முருகனுக்கு பேய்தான் என்று தீர்மானித்து, எல்லோருமாக சேர்ந்து முருகனைப் பிடித்துச் சென்று ஒரு மரத்தில் கட்டிப்போட்டனர். முருகனோ விழி கலங்கி விம்மலுடன் அழுதான்

இவ்வளவும் நடந்தது போதும். இனிமேலும் வளரவிடக்கூடாது என்று எண்ணிய வள்ளி, ஊரா ரிடம் தனக்கும், தன் கணவனுக்கும் ஏற்பட்ட போட்டியைக்கூறி, தான் அதற்காகச் செய்த தந்திரத்தையும் விபரித்துக்கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் எல்லோருமாக சேர்ந்தே சிரிக்கலானார்கள். முருகனுக்கு அசடு வழிந்தது. முருகனின்கட்டு அவிழ்த்து விடப்பட்டது. முடிவில் அவர்கள் "பெண் புத்திசாலியோ கெட்டிக் கரியோ, அது தெரியாது, ஆனால் ஒரு பெண் நினைத்தால் அதைச் சாதித்தே தீருவாள்", என்று கூறித் தத்தம் வீடுகளுக்கு சென்றனர். முருகன் வெட்கப்பட்டான். வள்ளி தன்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டாள்.

பிறகு என்ன? மீண்டும் வள்ளியும் முருகனும் அன்பாக நடக்கின்றனர். ஆனால் முருகன் மனமோ "ஈ என்ன மாதிரி ஏமாற்றிவிட்டாள். ஒரு முறையிலேயே இப்படிக்கண்டமும் அவமானமும் என்றால். நூறு முறை ஏமாறினால் எப்படி இருக்கும்" என்று கேலி செய்து கொண்டே இருக்கின்றது.

ஜனாதிபதியின் தந்திரம்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதிகளில் ஒருவரான க்ளீவ் லாண்டிட் மீன் பிடிப்பதில் நிபுணர். ஒரு சமயம் அவரும் இரண்டு நண்பர்களும் மீன் பிடிக்கச் சென்றார்கள்,

"மூவரில் யார் தூண்டிலில் முதல் முதலாக மீன் சிக்குகிறதோ அவர் மற்ற இருவருக்கும் விருந்து நடத்த வேண்டும்" என்று அந்த நண்பர்கள் பந்தயம் கூறினார்கள். ஜனாதிபதியின் சாமர்த்தியம் அவர்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? ஆகவேதான் இந்தப் பந்தயம் கூறினார்கள். ஜனாதிபதியும் அதற்கு சம்மதித்தார்

இந்தப் பந்தயத்தைப் பற்றி, பின்னால் வேறொரு நண்பரிடம் ஜனாதிபதி பிரஸ்தாபித்தார்: "அந்த இரண்டு பேரும் எவ்வளவு அலபத்தனமாய் நடந்துக் கொண்டார்கள் தெரியுமா? தங்கள் தூண்டிலின் உணவை கவ்விய மீனையெல்லாம் தப்பித்துக் கொள்ளும்படி விட்டு விட்டார்கள்."

"அப்படியானால், நீங்களே அவர்களுக்கு விருந்து நடத்த நேர்ந்ததோ?"

"அதேல்லாமில்லை" என்ற ஜனாதிபதி, கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே, "என் தூண்டிலில் மீனே விழவில்லை. அதில் நான் உணவே வைக்கவில்லை" என்றார்.

இறைவா!

இறைவா, அபாயங்களிலிருந்து என்னை பாதுகாக்கும்படி உன்னை நான் பிரார்த்திக்கமாட்டேன். ஆனால் அபாயங்களை எதிர்நோக்கும் தன்மையை எனக்குக் கொடு.

என்னுடைய வேதனைகளையும் வலிகளையும் மறைக்கும்படி உன்னைக் கெஞ்சமாட்டேன், ஆனால் அவைகளை வெல்லும் வலிமையுள்ள இருதயத்தை எனக்குக் கொடு.

வாழ்கைப் போராட்டத்தில் நான் துணைவர்களை நாடி நிற்க வேண்டாம். ஆனால் என்னுடைய சொந்த பலத்திலேயே போராட அருள்புரிவாயாக. பொறுமையில்லா பயத்தில் என்னைப் பதறவிடாதே ஆனால் என்னுடைய சுதந்திரத்தைக் காக்க எனக்குப் பொறுமையைக் கொடு.

வெற்றியை மட்டும் உன்னிடம் யாசித்துப் பெறும் கோழையாக என்னை ஆக்கிவிடாதே. என்னுடைய தோல்விகளையும் நான் ஏற்று உன்னுடைய அருளால் வெற்றி அடையும் வாய்ப்பினையும் அருள் புரிவாயாக! (ரவீந்திரநாத் தாகூரின் பிரார்த்தனை.)

அன்பு இள நெஞ்சங்களுக்கு ஓர் நற்செய்தி!

தொடரும் எமது சஞ்சிகையில் உங்களுக்கென்றோர் தனியிடம்... உங்கள் பெயர், முகவரி உங்களைப்பற்றி சஞ்சிகைபார்க்கும் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளலாம். நீங்களும் சேரலாம். எமது "ஜூனியர் கிளப்" பில் ஓர் அங்கத்தவராக, சேர விரும்பும் யாவரும் விபரங்களை அனுப்பிவைப்புகள். இது இலவச சேவை, விண்ணப்பப்படிவத்தை தயாரித்து விண்ணப்பித்து சேர்ந்து கொள்ளுங்கள். இந்தக் விலாசத்தை, ஒட்டி அனுப்பவும். அல்லாதவை ஏற்கப்படமாட்டா

1. தபாலுறையின் இடது பக்க மேல் முலையில் "ஜூனியர் கிளப்" என குறிப்பிடவும்.
2. உங்கள் புகைப்படம் பிரசுரமாக வேண்டும் என நீங்கள் விரும்பினால் புகைப்படமும், புளொக் செலவு ரூபா 75/ம் அனுப்பவேண்டும்
3. காசோலை / காசுக்கட்டளை S. Ahembaranathan என்ற பெயருக்குப் பெறப்பட வேண்டும்.

அனுப்பவேண்டிய முகவரி :-

ஆசிரியர்
மழலை என் செல்வம்
ஜூனியர் கிளப்
5/1 அலெக்ஸான்ட்ரா வீதி,
கொழும்பு - 06

தனிப் பிரதி (அறிமுக விலை) 12.00
வருட சந்தா 150.
கொடுப்பனவு பெறவேண்டிய பெயர்
S Ahembaranathan
5/1, அலெக்ஸான்ட்ரா வீதி,
கொழும்பு - 06

எமது இனிய எழுத்தாளர்களே!

எமது இனிய எழுத்தாளர்களே! நீங்கள் வெளியிடும் நூல்களில் ஒரு பிரதியை எமக்கு அனுப்பிவைப்புகள். உங்கள் நூல்களின் திறன் அறிந்து அடுத்த இதழில் இருந்து எமது விமர்சகர் உங்கள் நூல்களை விமர்சிப்பர்.

ஆ. X. ர்.

குற்றத்தை எற்போம்

உலகிலே தவறு செய்யாதவர் எவரும் இருக்க முடியாது. யாரும் நூறு வீதம் சரியாக நடப்பாரே யாகில் அவர்கள் கடவுளாகவோ யோகியாகவோ கருதப்படவேண்டும். எனவே மனிதன் தவறு செய்தால் அதை நியதி என்றும் கொள்ளலாம்.

ஒரு தவறு செய்யப்படும் போது, நாம் செய்வது தவறு என்று தெரியாது செய்யப்படுவதும் உண்டு. நாம் செய்யும் கருமம் சட்டம், வளமை, விதிமுறை போன்றவற்றிற்குப் பாதகமாக இருந்தால் நாம் செய்து தவறு என்று தெரியாது நாம் செய்ததாக சமாதானப் படலாம். ஆனால், எப்போது எமக்கு நாம் செய்தது தவறு என்று தெரிகிறதோ, உடனே நாம் அக்குற்றச் செயலை ஏற்று, அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். எமது செயலால் சம்பந்தப்பட்டவர்க்குப் பொருள் நல்டமோ அல்லது வேறு விதபாதிப்போ ஏற்பட்டிருந்தால், நாம் அதற்கான தகுந்த நடட்டை ஈடு செய்ய வேண்டும்.

ஒரு தவறை நாம் செய்வது தவறுதான் என்று

தெரிந்தே செய்வோமாயின், நமாகவே அத்தவறைச் சம்பந்தப் பட்டவரிடம் ஒப்புக் கொண்டு அதைச் செய்ய வேண்டி நிற்பந்தப் படுத்திய காரணத்தை அல்லது சந்தற்பத்தை விளக்கி, மன்னிப்பும் கேட்டு நல்ட ஈடு செய்வது பண்பாகும். இவ்வாறு செய்யாது இருக்கும் போது, சம்பந்தப்பட்டவர் யார் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருக்கலாம் என்று விசாரிக்கும் போது நாம் குற்றத்தை ஏற்காது மறைப்போமாகில் அது எமக்கே துன்பத்தைத் தரும். இவ்வாறு நாம் செய்ததை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வில்லை என்பது நாம் ஏதோ பெரிய சாதனையைச் செய்து விட்டதாகவும். இனிமேலும் இது போன்று செய்ய முடியும் என்ற எண்ணத்தையும் தரும். இன்னும் இப்படியான செயல்களைச் செய்யத் துணிவைத்தந்து நாம் மேலும் மேலும் செய்து கொண்டே இருப்போம். ஒரு கெட்ட நாளில் நாம் கல்டத்தல்மாட்டப்பட்டுச் சில சமயம் ஜெயிலிலும் போய் முடிவோம்.

புதிர் போட்டி அறிவித்தல்

மாதாமாதம் "மழலை என் செல்வம்" இதழில் கதைகள், கணக்குகள் ரூபத்தில் மூன்று புதிர்கள் பிரசுரிக்கப்படும். இம்மூன்று புதிர்களிலும் ஒரு போட்டி நடாத்தப்படும், போட்டிக்கான பரிசு ரூபா 150/- எமது கூப்பனை இணைத்து அனுப்பப்படும் விடைக்கு பரிசு பெறும் சந்தர்ப்பத்தில் இருமடங்கு பரிசு வழங்கப்படும்.

- (1) இவ்விதழில் (1) "கெட்டிக்காரன்" (பக்கம் 6) (2) எப்படிச் செய்தான் (பக்கம் 14) (3) என்ன வரம் கேட்டான் (பக்கம் 15) ஆகிய மூன்று புதிர்கள் பிரசுரமாக இருக்கின்றன. இவற்றை அவற்றின் திறமை அடிப்படையில் (அதாவது மூளைக்கு அதிக வேலை கொடுப்பது முதலாவது திறம்) வரிசைப்படுத்தி விடைகளை இயன்றளவு சுருக்கமாக, எழுதல் வேண்டும் (விளக்கம் தேவையில்லை). வெளிநாட்டில் வசிப்போர்களும் போட்டியில் பங்கு பற்றலாம்.
- (2) எல்லாம் சரியான விடைகளுக்கு மட்டும் பரிசு வழங்கப்படும். எல்லாம் சரியான விடைகள் கிடைக்காத பட்சத்தில், பரிசுத் தொகை யாருக்கும் வழங்கப்பட மாட்டாது. அப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் பரிசுத்தொகை அடுத்து வரும் போட்டி 2 உடன் சேர்த்து ரூபா 300/- ஆக வழங்கப்படும்.
- (3) ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட எல்லாம் சரியான விடைகள் கிடைத்தால் குலுக்கல் முறையில் முதல் ஐவர் வரை பரிசுத் தொகை சமமாகப் பகிர்ந்து வழங்கப்படும். வெளிநாட்டில் வசிப்பவர்கள் பரிசுக்கு உரிமையாளர்களானால் பணப் பரிசு வழங்கப்பட மாட்டாது. ஆனால் மழலை - என் - செல்வம் இதழ்கள் இலவசமாக வழங்கப்படும்.
- (4) போட்டியில் பங்குபற்றக் கூப்பன் இணைக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் இங்கு பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கும் கூப்பனை வெட்டி விடைகளில் ஒட்டி அனுப்பினால் இருமடங்கு பரிசுகள் வழங்கப்படும். மேலும் கூப்பன் ஒட்டப்படாத விடைகள் ஒரே விலாசத்திலிருந்து ஒன்றுக்கு மேல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. ஆனால் கூப்பன் ஒட்டிய விடைகள் ஒருவர் எத்தனையும் அனுப்பலாம்.
- (5) விடைகளை உள்ளடக்கும் உறையில் "புதிர் போட்டி 1" என்று இடதுபக்க மேல் மூலையில் ஏழுதப்பட்டு "MALALAI EN SELVAM" 297/A GALLE ROAD COLOMBO 6. என்ற விலாசத்திற்கு 20 - 12 - 92க்கு முன் அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- (6) போட்டி சம்பந்தமான விடையங்களில் ஆசிரியரின் தீர்ப்பே முடிவானது. எவ்வித கடிதப்போக்குவரத்தும் வைத்துக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

ம. எ. செ.
1ம் போட்டி
அரையாண்டு போட்டிக்குரிய
விடையில் ஒட்டவும்

கூப்பன்
ம. எ. செ.
புதிர் போட்டி 1.
நவம்பர் 92.

அரையாண்டு போட்டி அறிவிப்பு

மேற்படி மாதாந்தப் போட்டிகளின் 1, 2, 3, 4, 5, ஆகிய போட்டிகளில் சிறந்ததென வாசகர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஐந்து புதிர்களையும், இப்போட்டியில் திறமை அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தும்படி வாசகர்கள் கேட்கப்படுவர். இப்போட்டியின் சரியான விடைகளை வாசகர்களே முடிவு செய்வர். எந்த வரிசைக்கிரமம் சரியென அதிக எண்ணிக்கையுடைய வாசகர்கள் முடிவு செய்கிறார்களோ, அவ் வரிசையே சிறந்த தென முடிவு செய்யப்படும். இப்போட்டிக்கான பரிசுத்தொகை ரூபா 1500/- குலுக்கலில் பரிசு பெறுவோரின் ஆகக்கூடிய எண்ணிக்கை 10 ஆகும், அரை ஆண்டு போட்டியில் பங்கெடுக்கும் வாசகர்கள் நிச்சயம் கூப்பன் இணைக்க வேண்டும். எனவே இதல் பிரசுரமாகியிருக்கும் கூப்பனைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கவும். ஆசிரியர் தீர்ப்பே முடிவானது, போட்டி தொடர்பாக எவ்வித கடிதப்போக்குவரத்தும் வைக்கப்படமாட்டாது.

With the Best Compliments of

KIBS

ஆனந்தம் பொங்கும் நேரம் அணிந்து மகிழுங்கள்
நீடித்து உழைக்கும் சாரம் கிப்ஸ்
சரியான அளவுகளில் வரும் சாரம் கிப்ஸ்
கண்கவர் டிசைன்களில் வரும் சாரம் கிப்ஸ்
அனைவரது நெஞ்சங்களிலும் கிப்ஸ்

சென்னை முகம்மது இதிரிஸ் நிறுவனத்தின் ஏனைய தரமான தயாரிப்புக்களான பூவாளி சாரங்களிலும் கிப்ஸ் என்ற நீரேழுத்து ஒட்டப்பட்டுள்ளதா என்று உறுதி செய்து கொண்டு வாங்குங்கள்

இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்து விநியோகிப்போர்

ஓசியானிக் இம்பெக்ஸ்

133 1/1, கெய்சர் வீதி,
கொழும்பு 11.

தொலைபேசி: 26386 449583

Residence: 503789

Fax: 26961

வாடகைக்கு தமிழ்ப்புத்தகங்கள்,
சஞ்சிகைகள், அருமையான
ஆங்கில நூல்கள், பெறுவதற்கு
அனுகுங்கள் உண்மையை
உணர்வீர்கள்

சாம்சன் புக் சென்டர்

1ம் மாடி,
பிளாஸா கொம்பிளக்ஸ்
வெள்ளவத்தை,
கொழும்பு 6.

Space Donated by

S. SHANMUGARATNAM
COLOMBO 11.

நகைச்சுவை உலகில் மீண்டும் ஒரு புதிய சஞ்சிகை
வெகு விரைவில் வெளிவருகின்றது
நகைச்சுவை விஷயதர்னங்கள் யாவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்

“சுவைத்திரள்”

ஆசிரியர் திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்

தொடர்புகள்:- 585 3/1, ரவுப் பில்லிங்,
மருதானை நோட்,
கொழும்பு 10.

காலத்தால் அழியாத எழில் வண்ணம்

பொன்னில் செதுக்கிய லலிதாவின் எழிற் படைப்புக்கள் உங்க
வின் புகழையான நினைவுகளைக் காலமேல்லாம் பறைசாற்றும்
ஒப்பற்ற கலைப்பொக்கிஷங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. எத்தருணத்
துக்கும் எடுப்பாகத் திகழும் அற்புத வேலைப்பாட்டில் மிளிரும்
தரமான லலிதாவின் தங்க நகைகளின் பெருமை காலச்சுழற்சியி
னால் அழிக்கப்பட முடியாதது. காலம் யூராவும் புதுப் பொலிவுடன்
துலங்கிப் பிரகாசிக்கும் அவ்வுன்னத படைப்பு ஒப்பற்ற கலைப்
பொக்கிஷமாகும்.

லலிதா

ஜுவலரி மார்ட் லிமிட்டெட்,

1951 முதல் தங்க நகை தயாரிப்பிற்கு மக்காப்புடிப் பெற்றது.

செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11.

தொலைபேசி: 4 23691 431993